prinsessan Christina till lillebror
ade honom kungafemman.

försvara,
Wilmar Ljungdahl

dahl blev, som bebådats, häktad på andling av Växjö rådhusrätt. Landsbrotten gått till. På borgmästarens, gdahl att förfalskningarna tillgått som

Detta egendomliga system hade fått sanktion av dåvarande chefen för egnahemsstyrelsen, emedan Ljungdahl förklarade att han som ej sakunnig i byggnadsfrågor ej var kompetent att utföra dessa inspektioner.

Beträffande den kamerala ledningen inom egnahemsstyrelsen hänvisar anmälaren till en tidningsuppgift om att kassören i god tid sände upp utanordningar till Stockholm för att medlen skulle utbetalas genom postgiro till Ljungdahl enligt fullmakt. Det egendomliga är, enligt den citerade tidningen, att egnahemsstyrelsen godtog detta system, ty utanordningarna var underskrivna av kassören och Ljungdahl, vilken alltså utanordnade pengar till sig själv. Anmälaren tillägger här att ej ens en enkelt funtad siffergranskare skulle ha låtit något dylikt passera utan att befinna sig i ett permanent somnanbult tillstånd.

Ljungdahl lever på skorpor och vatten.

På grund av de ur sanitär synpunkt bristfälliga arrestförhållandena på polisstationen i Växjö beslöt rådhusrätten på tisdagen att Ljungdahl skall överföras till det kvinnliga centralfängelset i staden, där lokaliteterna är bättre. Ljungdahl, som håller mycket sträng diet och knappast förtär annat än skorpor och ramlösavatten, är märkbart påverkad av miljön i arresten, ehuru han förklarar att han finner sig i sitt öde utan att knota.

Blekinge körförbunds västra körer

ger på söndag två konserter i Mörrums folkpark, den första kl. 4.30 em. och den andra kl. 9.30 em. Kören, som består av c:a 125 sångare, kommer att sjunga ett flertal sånger för blandad kör. I programmet förekommer också solosång av musikdirektör Per Gustafsson, Asarum, samt musik av Mjällby musiksällskap under kantor N. O. Dahlbergs ledning. Kören

185 34 44 81

217 169

ÅHLÉN & HOLM A.-B.

STOCKHOLM

°°°°°°

Skandinaviens största postorderaffär

Inga Karlsson
Dalagatan 136
29536 Bromölla
Tel 0456-28366

V 30

N:o 1. Swens Julafton.

Wärs n:o 1.

Sven Svenssons Sven från Wångebo
Där han gett bort sitt hjärtebo
Som tjänte dräng i Wångebo
Åt nämdemans Kristin
Till staden han sig gångade
Den tanken honom fångade
Att hämta brännevin.

Wärs n:o 2

Kring packat brännvinsmagasin
De svärmade som sommarbin
För att få julabrännvin
Och upp i gasken bli
Och strömmen rann från brännvinskrin
Till landet ut från huvudstän
Ty vem kan fira juledan förutan superi

N:o 3

Man pimplade ur kaggarna
Så att man slogs med daggarna
Och glömde törnetaggarna
Som nazarien bar
Man rumlade och svirade
Så att man sömnigt plirade
I grunden en och var

N:o 4.

Men Sven som aldrig slarvade
Tog käppen sin den svarvade
Och hem med flaskan larvade
Sen han köpt en mun snus
Ja Sven som i sin ungdoms vår
Allt ifrån första barndomsår
Ej smakat någon brännvinstår
Han tänkte ta ett rus

N:o 5

Men Stina, van vid tjuvpojksstuck
I obevakat ögonblick
Slog ut varenda bränvinnsklick
Och sköljde flaskan ren
Liksom en dam på Tivoli
Det gick få flaskan finkelfri
Men bittervatten däruti
Hon hällde, sicken en

N:o 6

Och Sven som så hon tuktade
Till något spratt ej luktade
Warför han icke fruktade
Att ta båd en och två
Men Stina stod och flinade
När Sven det i sig pinade
Usch, skrek han till, och grinade

N:o 7

Usk, smakar brännvin så
Då, om jag får en million
Jag smakar ej sånt rackardon
Så sant jag heter Sven
Och blott för denna kvinnolist
Blev Sven för alltid nykterist
Som nu har egen förstukvist
Och liten vän på den.

Slut.

Glimåkra den 7 november 1917. A. S. Nilsson.

Glimåkra

N:o 2. En ynglings levnads-bana.

Wårs n:o 1

Jag är född i en koja vid lövskogens bryn
Bland naturen mitt sällskap där var
Där fåglarna sjöngo så glatt uti skyn
O, min barndom så lycklig den var.

Wårs n:o 2.

Där levde jag lycklig från sorger och tvång
Och lekte vid lövskogens sus
Jag byggde små kvarnar vid bäckarnes språng
Och lyssna till vågornas brus.

Wårs n:o 3.

Och en moder jag hade så härlig och blid
Som vallade mig på min stig
Ännu uti tanken jag ser hennes bild
Hur trofast hon vaktade mig.

Wårs n:o 4.

Än den kärlek en moder hon skänker sitt barn
Ej i dikter kan tolkas med ord
Hon vakar om nätter så väl som om dar
Likt änglarne över vår jord.

Wårs n:o 5

Men vad hjälper väl kärlek på världsvimlets våg
Vi kastas som skeppet på hav
Mot okända öden vi rikta vår håg
Men vandra alltjämt mot vår grav.

Wårs n:o 6.

Alla härliga minnen från barndomens tid
Lyses klart som en levande bild
De förblekna allt mera vart år som förgår
Nås man från de sina blir skild.

Wårs n:o 7.

Denna tid är den bästa vi har på vår jord
Någon ondska man ej vet utav
Men, man måste få skiljas en gång från det bord
Där föräldrarna föda oss gav.

Wårs n:o. 8.

Jag som mången kom ut och helt liken jag var

Att ensam förtjäna mitt bröd
Jag långt bort från hemmet ifrån far o mor
Fick pröva på sorger och nöd.

Wärs n:o 9.

Jag minns ännu dagen då jag reste bort
Till Stockholm, ja, dit stod min håg
Där glömde jag hemmet så kårt inom kort
På nöjens osäkliga våg.

Wärs n:o 10.

Bland kamrater och nöjen förflöt tvänne år
Ej en tanke på hemmet jag fått
Men mitt hjärta var gott, säkert att vad jag är
Från hemmet som arv på min lott.

Wärs n:o 11.

Man är ung, man är glad, och man tänker ej på
Vad vår framtid kan bära med sig
Men mången i världen, kan ångra det få
Så hände det även med mig.

Wärs n:o 12.

Jag är ännu en yngling; mitt yrke det är
Att tjäna mitt fädernesland
Det är ej det bästa att vara militär
Och bindas vid krigslagars band

Wärs n:o 13

Jag har tjänat vid gardet i två långa år
Om ett år är det äntligen slut
Här får mycket försakas och lära man får
Bland annat att ock veta hut.

Wärs n:o 14.

Vi har många mödor och många besvär
Som blott krigare har att bestå
Jag kan ej uppräkna men nämna jag bör
Att vår lott ingen avundas må.

Wärs n:o 15

Jag står ensam i världen förutom en vän
En flicka som skänker mig tröst
Ingen lever så lycklig och glader som den
Som får trycka en vän till sitt bröst.

Fortsättning å nästa sida

Wårs n:o 16.

Jag vill ej nämna namn på min älskade vän
Här i dikten; jag sägas dock er
För henne vill jag leva för henne vill jag dö
Tills livet ej finns hos mig mer.

Wårs n:o 17.

Får jag leva ett år och jag friheten får
Will jag skynda som fågeln till bo
För att skaffa ett hem dit ej tvång icke nås
Och för framtiden leva i ro.

Wårs n:o 18.

Jag vill fråga min flicka om villig hon är
Att räcka mig tropast sin hand
Jag sedan ej mera i världen begås
En få knugta vårt framtida band.

Wårs n:o 19.

Jag i dikten har skildrat min framtid för er
Här jag målat mitt framtida hopp
Med de tankar som hjärtat och tanken oss ger
Och som blandas med kärlek och hopp.

Wårs n:o 20.

Och nu mina vänner, jag säger farväl
Kanske vi träffas ännu en gång
Uti dikten; då jag med en jublande själ
Kan få sjunga en gladare sång.

Slut. Slut

N:o 3. Fadrillan.

N:o 1.

Ni vet för väl det finns melodier
Som sitter i som de spikats i ur
Jag särskilt en i mitt huvud bär
Och dess refräng är så här:
I: Fadrillanlej fadrillan :I

N:o 2.

Uti det hela är det guano
Men föredragen uppå piano
Av någon flicka i munter dur
Så fastnar den och går aldrig ur.
I: Fadrillanlej etc. :I.

N:o 3

Den var rätt fiffig så där i början
Men, ett tu tre blev man led vid smörjan
Ty när man glömt den för länge sen
Då kom en pojke och visslade den.
I: Fadrillanlej etc. :I

N:o 4.

Jag var på vippen att bliva galen
Och flydde upp uti läsarsalen
För att en Wagnerbit mig på—vafalt
Där var ju Neumann och damerna kalt
I: Fadrillanlej etc. :I

N:o 5

Så gick jag länge omkring i staden
Tills jag möttes av vaktparaden
Som med basunerna klämde i
I samma hatade melodi
/: Fadelillanlej etc. :/

N:o 6

Och jag beslöt mig att stamma hemma
För att ej komma i nån dilemma
Där är det aldrig musik och liv
Då – milde Gud – kom ett positiv
/: Fadelillanlej :/

N:o 7.

Ja, uppå Cirkus vid Odengatan
Wid hästdressyren de knappast rabatan
Där rides den i arenans mitt
I högre skolans berömda skritt.
/: Fadelillanlej etc. :/

N:o 8.

Trumpeter råmän, fioler gnissla'n
Och fröknar sjunger och pojkar vissla'n
Men allt går an, om ej, skam och hån
Man spelat in den i grammofon
/: Fadelillanlej etc. :/

Wärs n: 9.

Jag ville gömmas uti konklaven
Ja, rent utav bäddas ner i graven
Om inte sångarne, som står där
Tär fel på noter och tar den här.
/: Fadelillanlej etc. :/

Glut. Glut.

N:o 4. Amanda.

Värs n:o 1.

Då röda havets vågor svalla
Mot Cimboras hjässa opp
Då nordens gamla fjällar falla
Och månen stannar i sitt lopp
Då först, Amanda, dina drag
Förgäter jag.

Värs n:o 2.

Då Missisippis vågor blandas
Med vågorna från Hoangho
Då dagen uti väster sandas
Och solen uti öster nergår
Jag glömmer dina ögons glans
Bak silkeskrans.

3.

Då påven öppnar variete
Och krokodilerna få vingar
Då tistlarne oss fikon ge
Och kråkans drill som lärkans klingar
Först då ur mitt minne går
Ditt mörka hår.

4.

Då Salunnegrerna bli vita
Och öknens lejon äta hö
Och firman Wanderbilt för krita
Då Grönland mist sin is och snö
Din röst jag glömmer som så vekt
Mitt öga smekt.

Wärs n: 5.

Då korna mjölka ungerskt vin. Och elefanten börjar gala
Då dromedaren blir en svala Och Erfelltornet en krenolin
Då glömmer jag ditt ystra skratt
Som klang så glatt.

Fortsättning å nästa sida.

Wärs n:o 6.

Då Bismarck börjar gå på lina
Och sparvar jagas med kanon
Då lilla Lisen blir baron
Och morbror kejsare av Kina
Jag glömmer dina kyssars glöd
Din mun så röd.

Wärs n:r 7.

Då norrsken smälta polens isar
Och det blir broms på lyckans hjul
Och Sveriges flagga blå och gul
Blott gredelina dukar visar
Gud vet om då, ej glömt jag har
Hur dum du var.

SLUT.

Poesi. W. Poesi.

Wid älsklingens barm, Glöms kasärnlivets larm

Tre trallande jäntor. N:o 5. Tre trallande jäntor.

Wärs N:o 1.

Där gingo tre jäntor i solen
På vägen till Lindale le
De svängde, de svepte med kjolen
Och alla så trallade de - alla tre. Trallala

2.

De gingo i takt som soldater
Och sedan så valsade de
Ach uedden han är ju så later
De trallade alla de tre - alla tre. Trallala

3.

Och när som de kommo till kröken
Av vägen mot Lindale le
De ropade alla: "hör göken"
Sen skratta och tystnade de - alla tre. Trallala

4

Och de tego så tyst som de döda
Och rodnade alla de tre
Men varföre blevo de så röda
Och varföre tystnade de - alla tre. Trallala

5.

Där stod tre studenter vid vägen
Och flinade alla de tre
Och härmde och skreko: "hör göken"
Och alla så trallade de - alla tre. Trallala

Slut

N:o 6
Hjalmar och Ingeborg.

1.

Når som solen den gått neder över Sandhammars skår
Satt den sköna och huldа Ingeborg.
Ifrån havet hon väntade ung Hjalmar sin vän
Hennes hjärta det dignade av sorg.

2.

Var välkommen, var välkommen, o, du stormande vind
För det långsamma skeppet uti hamn.
Minns du sist när du lekte på den våna Hjalmars kind
Var hans hjärta då varmt eller kallt.

3.

Var välkommen, var välkommen o du stormande vind
För det långsamma skeppet uti hamn
Var den hjälten väl döder när du tågade ut
Eller säg du hur blodet det rann.

4.

Sen så kom där en stormvind, som för hennes syn
Liksom vimpeln har svingar sig i skyn
Men den vimpel hon såg den var färgad av blod.
För ung Hjalmar låg döder ombord.

5.

Men när som skeppet kom i land då omfamnade hon
Och hon kysste hans panna så ömt. sin vän
Min Hjalmar, du dog ifrån din utvalda vän
Nu är jag ej mera lycklig här på jord.

6.

Men på bägge deras grav har man satt en minnesvärd
Där skön Ingeborg har fällt så mången tår.
Men nu gråter hon ej mer för ung Hjalmar sin vän
För nu vilar hon hos Gud i himmelen.

Slut. Slut. Slut.

N:o 7.
Guitarren.

Jag föddes till världen så liten och rar
Och mor satt i sängen och spela guitarr
Jag vrålа och skrek, hela dagen så lång
Men mor tog guitarren och spela en sång.
Hallio— lå. — —

Fortsättning i nästa sida.

När vi skulle flytta med vårt skramleri
Med vårt giseri och med vårt sviseri
När lasset var lastat och sattes igång
Tog mor fram guitarren och spela en sång. Hallå ——

3.

En gång var där eld lös och faran var stor
Och mor hon blev hissad ner i en korg
Trots ej hon var bång när i korgen hon sprang
Med guitarren om halsen hon spela en sång. etc.

4.

När far kommer full hem då pryglar han mor
Och mor står i kroken och tåger ej ett ord
När far han är färdig med sitt pryglari.
Då tar mor guitarren och så klämmer hon i. etc.

5.

Men nu är jag glad för nu är jag fri
Från hennes fördömda guitarrklinkeri
Men om vi nån gång skulle gå där förbi
Ja då får vi höra hur hon klämmer i. etc.

Slut. Slut.

N:o. 8.

Deklamation.

Det var dans bort på vägen en lördagskväll
Över nejden gick ropet av låten och skränet.
Det var tjo det var hopp det var tej.
Nils Ältermanstokan å Spelmansfjanten
Han satt med sitt bälgaspel vid landsvägskanten
För Dudeli dudelindej.

2.

Där var Jonas i Tuten o Gustaw på Backen
Då pojkar som orkar att hyfta på klacken
Och att hissa en jänta mot skyn
Där var Hans uppå torpet, och Niklas i Svängen
Rekryten, Pistolen o Högskulladrängen
Och Carl Johan i Skräddarebyn. För dudeli dudelindej.

3.

Där var Bolla den präktiga torparflickan
Hon är fager och fin men har intet på fickan.

Hon var pratsam och skojsam och kåck
Där var Kårstin den trotsiga vilda
Där var Brita o Kajsa o Stina o Tilda:
Och den stumiga Maja i Bäck. För dudeli dudelindej.

4.

De hade som brinnande blånor i kroppen
Som galningar hoppar de Hambohoppen
Och i stenar och tråskor det small
Och rockskörten flaxa och förkläden slängde
Och flätorna flögo och kjolarna svängde
Och musiken den gnällde och gnall. För dudeli dudelindej.

5.

Men i snåren av björkar och alar och hassel
Var det viskande snack var det tissel och tassel
I de skimrande skuggorna där.
Det var ras det var lek över stubbar och stenar
Det var kutter och smek under lummiga grenar
Will de ha mej så har de mej här. För dudeli dudelindej.

6.

Och en råv stämde in i den lustiga låten
Och en uv skrek "uhu" ifrån sömnbärsbråten
Men de hörde, de visste det ej
Och uhu det hördes från Getberget skria
Till svar på Nils Ottermans dudelindej.

Slut Glimåkra den 13.11.1917. A Nilsson.

U:og Kriget mellan Japan och Ryssland.

Mel.: Mossbelupna hydda står vid.

1 (Mel: Mossbelupna hydda står –)

Framåt tiden hastar mot ett okänt mål
Och man mycket kastar uppå glömskans bål
Mången mördas Mången skördas
Emilt utav dödens hand
Än på vilda havet, än på fridlig strand.

2

Efter guld och ära sträcker mången hand
Farkyg många bära bort mot fjärran land
Vena skall vända Ack skanhända
Havet täcker hoppets brand
Och i stället hastar deras lik på strand.

3.

Framåt tågen rusa, banan ligger klar
Dalar, berg och kullar, allt förbi man far
Kanske frågar Du vad vågar
Störa dem i deras ro
Jo, en bruten skena eller störtad bro.

4.

Nordlund dömts till döden för de brott han gjort
Det var nog av nöden att få honom bort
Men, man frågar Huru vågar
Tzaren uti lagens namn
Sända landets söner rakt i dödens famn.

5.

Som man sår man skördar, sanningsfulla ord.
Sabrot vännen mördar, men för detta mord
I Carlskrona Får han sona
Med sitt unga liv härför.
Lagen skall ju hållas som den hållas bör.

6.

Brottslingar försvara ämnar inte jag
Jag vill bara sjunga hur vår kristna lag
Hastigt dömer En som glömmer
Vad han bör och inte bör
Och en annan brottsling rakt till helgon gör.

7.

Ryssland - Japan föra ett barbariskt krig
Sorgligt är att höra hur de offrar sig
Landets kärna. Skall ju värna
Landets ära maktens väl
Strafflöst är om därvid, tusen slåss ihjäl.

8.

I en liten koja sitter han och hon
Fattigdomens boja lossnar hemmets son
Krigsrop skallar Tzaren kallar
Sonen bort till landets stöd.
Kulan blev hans vinning; sorgen hennes död.

9.

Nygift par sågs trycka ömt varandras hand
Där var frid och lycka där brann glädjens brand

Krigsrop skallar Tzaren kallar
Mannen bort till landets stöd
Kulan blev hans vinning; sorgen hennes död.

10.

Och från barn och maka man en annan tog
Han kom ej tillbaka hon av sorg snart dog
Barnen vandra Må till andra
Men de gråta uti lön.
Kom snart mamma lilla är den lillas bön.

11.

Men trots klagorösten ifrån tusen hem
Emot fjärran östern tsaren sänder dem
Guö med eder Så han beder
Kämpa blott för Rysslands väl
Dagligen jag bedja skall för eder själ.

12.

Men trots alla böner, mässa, kyrkosång
Vandra Rysslands söner mot sin undergång
Massor dödas Åkrar gödas
Överallt med deras lik.
Blodet färgar vattnet rött i havets vik.

13.

Rysslands kejsarinna drömde så en natt
Att en svartklädd kvinna invid bädden satt
Som på armen Tryckt mot barmen
Höll en blodig mansperson
Sade: "Kejsarinna, detta är min son."

14

Utav världens fröjder ringa del jag fått
Rikedomens höjder jag ej haver nått
Men mitt hjärta Brast av smärta
Då min son i kriget drog
Men, o kejsarinna, hämden kommer nog.

15.

Kejsarinnan vaknar, badande i svett
Ej förstånd hon saknar men vad hon har sett
Vad hon drömde Snart hon glömde
Tryckte egen son i famn
Och man krigar ännu uti lagens namn.

Wänd. 11

16.

Även Japan blöder utav krigets sår
Syster saknar bröder, moder fader får
Sorgen dämpa De må kämpa
Emot Rysslands stora här
Seger eller döden deras lösen är.

17.

Segerns fackla brinner både här och där
Wem till sist som vinner ännu ovisst är
Japan vinna Må det finna
Wi av krigets gång ännu.
Det jag även önskar, säg, vad önskar du.

18.

Den som denna visan sjunger, säkert kan
Konung Oscar prisa, han är fridens man.
Norrnoän vilja Landet skilja
Men vad än må ske så bed.
Att vår gamle konung, sluta må med fred.

19.

Norrmann du som fockar på det rene flag
Säg mig vad som lockar dig till detta nagg
Bättre tiga. Än att kriga
Ingen trampar på din häl.
Konung Oscar önskar bröderafolkens väl.

SLUT.

Skrivet under rasande stormaktskrig, den 13 november 1917. A Stuhlson

N:o 10 Ofotsbanan.

värs 1.

En kall och dyster kväll inunder himlen höga
När kinden fresen är, det skymmer för mitt öga
Och stormen drager fram i susande galopp
Och molnet sänker sig på fjällets höga topp.

2.

Jag sitter i barack och uppå fjället tittar
För nyss jag slutat har en vals med Pehrssons flickor
Ja, tröttnat har jag gjort jag sjunga vill en sång.
Så flyger tiden fort och bliver ej så lång.

3.

En rallare jag är här uppå Ofotsbanan

Som lyran stämmer nu fastän det ej är vanan
Min sång den enkel är ty jag är ej poet
Men sjunger likaväl så mycke som jag vet.

4.

Jag nu blott sjunga vill om glada rallarlivet
Och att jag prisar det det är ju också givet
Ty glatt humör det finns hos varje rallarman
Och det behöves nog här uppe i Sveriges land.

5.

Ja mången tänker nog att här förtjänas pängar
Och bonden mister snart väl alla sina drängar
Ty alla skall de hit att tjäna sig en slant
Och mången har det gjort det är ju visst och sant.

6.

Ja vi som är utav den gamla ädla stammen
Vi spelar kort och svär allt under vapenklangen
Ibland så har vi mynt, ibland så är vi black
Men får vi oss en sup vi säges mången tack.

7.

I schackten rullar lätt den gamla rallarflamman
Och att det kärran är det vet vi allesamman
Hon trogen är och kär hon svikes ej sin vän
I hennes famn jag går i morgon glatt igen.

8.

Stundom dåna vilt de många stora skotten
Från Gellivare hörs allt upp till Rombaksbotten
Det knogas natt och dag, allt under skämt och glam
Och sång vi hör därfrån vid släggans rena klang.

9.

Till Kasamimi fram vi hunnit har med rälsen
Då höres hammarslag och även höres skrällen
När skenan lägges av från skuldran bred och stark
Det dånar vitt omkring utöver fruren mark.

10.

Men vintern kommen är och vi får lov att stanna
Med tåg och slip och räls, men det gör nog detsamma
Ty nog vi hinner fram till nittonhundratre
Då banan färdig är det skall ni nog få se.

Fortsättning å nästa sida.

11.

Ja, skallt det är det här uti octobervinden
Fast skjortan svettig är och kylan bränner kinden
Men undan nå' det gå i kampen för vårt bröd
Dock få vi däråtav det minsta överflöd.

12.

Men banan byggas lätt av starka sallararmar
Som styrkan havr fått och viljan uti barmar
Att öka svenska statens långa järnvägsnät
Allt över berg och dal och över skog så' hät.

13.

Vårt nöje här i nord, det är ju ganska ringa
Det är att spela kort; för flickor finns här inga
Som livar upp vårt sinn, gör hjärtat ljust och glatt
Ej tanken för mig hän till Södern, till min skatt.

14.

Där bor min flicka skön, bland björkar och bland lindar
Där smeks hennes kind av söderns varma vindar
Hon väntar mig av hjärtat fullt av hopp och tro
O, ja, jag kommer snart när vintern slutat opp.

15.

Men nu så tror jag visst jag sista värsen sjunger
Och presenteras mig; mitt namn är ~~Edvard~~ Ehnes.
Till Gellivare far jag nu och tar ett sus.
Och dricker brännevin och öl ur fyllda krus.

Slut.

V:oll. Skeppet Skuldas undergång.

1.

Varthän du stolta sjöman, var står väl nu din håg
Långt bort ifrån din flicka på havets kalla våg.
Men kom du snart tillbaka du raske sjömatros
Du lämna skall med smärta din våna kärlekstos

2.

Och nu till skeppet Skulda - hy så var skutans namn -
En vacker sjöman ilar ifrån sin flickas famn.
Med tårar uppå kinden hon gav sitt avskedsord
Att ifrån henne skiljas den ende vän på jord.

3.

Då skutan lyftes ankar, och segel sättas till,

Nu gäller det i hamnen ej längre ligga still
De goda segeldukar av vinden fyllas snart
Och Skulda plöjer vågen allt med en häftig fart.

4.

Och resan den gick lyckligt fram till Östindiens kust
Bland alla sjömän var det blott glädje, liv och lust
Sen vände de tillbaka och styr mot säker hamn
Blott en utav dem alla fick se sitt fosterland.

5.

Ty nu har himlen mulnat och vågen börjas gå
Och sjömän i sin ordning vid fall och trossar stå
Då ljöd kaptenens stämma skarp, fort bärga segel, fort
De lydde hans befallning, och detta inom kort.

6.

Och mast var innebärgad var enda segeldruk
Och uti tomma riggen hörs stormens vilda tjut
Och vågen höjer skeppet till en förskräcklig höjd
Försvunnen var för alltid de glada sjömäns fröjd.

7.

En våg gick över däcket och alla ropte nu
Långt uti havet skämjar kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin maka nås hon gick över bord
Och bittra tårar fälldes för sorgen den var stor.

8

En båt från Skuldas reling i sjön nu sattes ned
Men krossades i spillror utav en bölja vred.
Försedd med sex matroser som i densamma var
I havets våg de lågo; där fick de ligga kvar.

9.

Och Skulda länsar undan för vind och vågors vall
Till dess hon häftigt stötes allt uppå Doggers bank
Vad skall den sjöman tänka, nås natten faller på
Och ingen räddning synes så långt ögat än kan nå.

10.

Kaptenen sade: "Gossar, blott tjod mig än en gång
Nu ser vi slutet nalkas, vår tid blir ej så lång.
Gå nu och kapa riggen den sullar ganska svårt
Gås vraket utav grundet så blir vårt öde svårt.

Fortsättning å sid 16.

11.

Och Skuldas master föllo med ett förfärligt brak
Och vågor skyhögt svalla utöver redlöst vrak
Snart allting har försvunnit uti den våta grav
De slöto sina dagar i Nordsjöns kalla hav.

12.

Men styrman på en planka i havet ensam drev
Den ende av dem alla som ändå räddad blev
Och snart blev han upptagen utav en engelsk brigg
Som uti stormen mistat en del utav sin rigg.

13.

Men uti Sverige sörjes mång flicka än sin vän
Den havet har uppslukat han kommer ej igen.
Men hon skall minnas ödet allt uppå Doggers bank
Där danska skeppet Skulda bland vågor gick i sank.

~~A Wilsson~~. ~ Slut. ~ Glimåkra den 14 november 1917.

N:o. 12. Wem är din vän?

Wars n:o. 1.

Wem är din vän? Du tusen vänner finner
Så länge du på lyckans höjder står
Men var och en av dessa snart försvinner
Så snart din lyckas sol tillbaka går

2.

Wem är din vän? Kanhända lekkamraten
Ifrån din barndoms lyckligare dar
Nej, han har fått en högre plats vid staten
Han minnes knappast vem han fordom var.

3.

Wem är din vän? Kanhända den som glaset
Dig skaffade uti ett muntert lag
Nej, du tar fel, det var blott vid kalaset
Han var din vän och bror en enda dag.

4.

Wem är din vän när lyckans sol gått neder
Och bleka nöden för din hydda står
Wem söker upp dig, delar ditt lekymmer
War är din vän som var din vän i går.

5.

Jag vet en vän! Fly till din moders hjärta

Fast ofta glömd hon känner dig igen
Ifrån den stund hon födde dig med smärta
Hon är och blir din enda, sanna vän.

Slut.

N:o 13 Positivhalaresäng.

1.

Så härligt det dock är att leva,
På detta vårt rullande klot
När blott man behöver att veva
Och alle inte känna en not
För hersskapet gör man en artiger gest
Åt flickorna kastar man slängkyssar mest
Så härligt det dock är att leva
Om blott man kan sjunga och le

2.

Så härligt det dock är att leva
När man har ett grant positiv
Och därtill en röst att upphäva
Som passar till sådant här liv
När hundarne tjuta av glädje och fröjd
Och barnen de dansa, se, då är jag nöjd
Får jag sen en slant i hatten
Så blir jag så förskräckeligt glad.

3.

Så härligt musiken den ljuder
Ja, bättre än flöjt och fiol.
Och nu eder alla jag bjuder
På bal under himmel och sol
På gårdar och ängar är min balsalong
Där andas man fritt och där lever man bång
Där njuter man fullt utav livet
Och sorgerna låter man flyg.

4.

När Calle tar jäntan om livet
Sen går det i vinande fart
En vals och en puss det är givet
Hon får för hon dansar så rart
Hej, låt det gå undan i valsen, min vän
För snart musikanten han schappar igen
Till andra som väntat så länge
På ljudet av hans positiv.

Slut.

Fängens (N:o 14.) klagan.

Värs N:o 1.

Skall jag sitta här nu i min ensliga bur
Med mitt sårade hjärta i brand
Som en fågel i bur, lik ett oskäligt djur
Bakom reglade dörrar och band.

2.

O, vad tårar och sorg i den ödsliga borg
Och den långsamt bortdöende dag
Säg var finns väl den borg där jag fri från all sorg
Kan få njuta av kärlekstehag.

3.

O, min älskade vän, jag vill fråga dig än
War den eviga kärleken bor
O, min älskade vän, jag vill ila dithän

(Wänd.

Till din kärlek så mäktig och stor

4.

Men jag ou inte mer genom fönsterna ser
Liten skymt utav himlen den blå
Dock en stjärna som ler jag i tankarne ser
Som så vänligt till mig blickar ner.

5.

I det fria jag satt, mången dag mången natt
Jag var lycklig vid sidan av dig.
Men så kom det en dag då en fånge jag var
Och jag skildes med våld ifrån dig.

6.

O, vad tiden är lång men likväl en gång
Skola portarna öppnas för mig
Och då fri från allt tvång vill jag sjunga en sång
Vill jag sjunga om kärlek för dig.

7.

Uti Konköpings stad var jag livad och glad
Men nu är jag en vissnande ros
Men jag hoppas ändå, du och jag lilla vän
Att vi roligt skall hava igen.

Albert Ingfrid Nilsson Slut. Glimåkra den 15 november 1918.

N:o 15. Skärgårdsflickan.

Vers N:o 1.

En skärgårdsflicka är väl jag
På sjön förgås min dag
Jag råddat har en gosse jag
Som uti sjönöd var.

2.

Han sad: "Min far förnekar dig
Du kan ej bli min brud.
Ty du för ringa är för mig
O, hjälp mig, store Gud."

3.

Och gossen henne tog i famn
Han hörtade henne och sad:
"Gråt ej, här är din hägna hamn
Här kan du vila glad."

Vers N:o 2.

En gosse höll jag hjärtligt kär
Han lovade mig sin tro
Han stal min glädje från mig här
Den har jag ingen ro.

4.

Och flickan föll till jorden
Hon gråt, hon jämra sig
Nu är jag glömdes vorden
Av den som älskar mig.

6.

Och gossen till flickan sade:
"Gråt icke då min vän
Ty döden för oss taga
Av jag går från dig här.

7.

Och gossen tar en dolk till tröst
Med stadig hand den för
Han stack den i sin flickas bröst
Hon faller ner och dör

8.

Farvål, du gryymme fader min
Också min hårda mor
Nog Herren ger er lönen sin
Om ej på denna jord.

9.

Farvål min lilla syster kär
Också min lille bror
Ni veten ej vad kärlek är
Den ej hos er än gror.

10.

Farvål nu allesammans ni
Också min lilla vän
Vi träffas åter en gång vi
Hos Gud i himmelen.

11.

Och gossen tar sin dolk till tröst
Med stadig hand den för
Han stöter den i sitt eget bröst
Han faller ner och dör.

Slut. Slut. Slut.

N:o 16. Sjömansvisa.

1.

På klippan av den öde stranden
Av Nordsjöns kust det skötna land
I skogen hörs fågelsång
Mot klippan brusar böljan bång

2.

Och allting vilar nu i frid
Från livets mödor, sorg och strid
I hopp att nästa morgon god
Få vakna upp med nystärkt mod.

3.

Då sitter invid en klippig å
I ensamheten en sorgsen mö
Och nås som hon emot havet ser
En tår från kinden rullar ner

4.

Hon suckar: "Carl, ack du min tröst
Kom lugna du mitt sorgsna bröst
Nu är jag kommen på den stig
Där ingenting kan trösta mig

5.

Men uti drömmens fantasi
Hon sover snart så innerlig
Hon ser en yngling träda fram
Från sjön och viska hennes namn

6.

Han hälsade Guds frid, min vän
Det gör mig ont att du sover än
Jag hade aldrig svikit dig
Om inte döden bortryckt mig.

7.

I många dar oss stormen drev
På upprört hav och sönder rev
Vårt skepp som började gå läck
Och böljor brusa över däck.

8.

Till slut vi ingen räddning ser
Och skeppet sjunker mer och mer
Vårt hopp till Gud i den mörka natt
Det var vår tröst och vår högsta skatt

Fortsättning å nästa sida.

9

Men när jag sjönk i djupet ner
En liten stjärna mot mig ler
Nu har jag frid från livets strid
Maria gråt du ej mer för mig.

10

Hon utur drömmen vaknar opp
Hon ser omkring sig på klippans top
Hon kom ihåg de ord och allt
Den döde vännen hade talt.

Slut. Slut. Slut.

N:o 17. Lyckliga Familjen.

1.

Min fader var en beskedlig gubbe
Fast han var plågad av dilerium
Ja, jag kan säga en ruters gubbe
Sin flaska drack han alltid tom

2.

Min moder var en beskedlig gumma
På ålderdomen lite svag och öm
Hon drack sig full ur en brännvinstunna
Hon dränkte sig uti Göta ström.

3.

Min äldsta broder på träben linkar
Och i familjen sig fullkomligt lik
Han knep en gås och han stal en skinka
Och uti galgen han fick en spik.

4.

Jag hade också en enda syster
Beskedlig flicka, men gudnå's",
Nu sitter hon på spinnhus i Ystad
Och spinner redgarn till Borås.

5.

I Borås där blev hon gifter
Fick själva rackaren till sin man
Stackars svåger blev illa gifter
Fick hålla hustru åt varje man.

6.

Min yngsta broder skulle lära skjuta
En bonde sköt han första gång.
På Warberg han sina dagar sluta
På tio år, ja, den tid är lång.

7.

Mitt eget öde jag ej beklagar
Fast lyckan ej mig begagnat har
Men vänta ni inom åtta dagar
På ryggen har jag mina 40 par

16/11 17. Slut. Slut. 16/11 17.

N:o 18. Amanda Lundholm.

Wärs N:o 1.

Känner ni Amanda Lundholm? Bomfallen
Hon är inte längre ungdom! " "
Hon är fyllda trettifem " "
Men hon ser ut som femtifem " "

Wärs N:o 2.

Hon är galen efter karlar Bomfall
Men Gud fader dem bevarar " "
Herre, se till våran mö " "
Och låt Amanda dö som mö " "

Wärs N:o 3.

Ännu har hon mycket pängom
Och en säng med sängomhäng om
Så att man skall slippa se " "
Hur den ser ut som är däri. " "

N:o 4.

Hon har byrå av Mahogny " "
En putell med åkålång i " "
Hon har egen sygmaskin " "
Och den är smord med terpentin " "

N:o 5.

Så har hon en dalkarlsklocka " "
Som slår sju när den är åtta " "
Och en grammofon så rar
Som spelar; "kommer du ej snart."

Slut. Slut.

A.S. NILSSON GLIMAKRA

N:o 19. Din är jag än.

1.

Din är jag än, fast berg och dal oss skilja
Och stormen brusar under himmelen
När sanden kväver öknens späda lilja
/: Din är jag än :/

2.

När allt är tyst i furstens marmorsalar
Och månen, stillhetens och fridens vän
Sin lampa tänder över berg och dalar.
/: Din är jag än. :/.

3.

När jag är arm och allt mig övergiver
Och ingen mer är de betryckta vän
Då tänker jag när som jag skriver detta
/: Din är jag än. :/.

4.

Sist vid min bädd när livets pulsar stanna
Och anden kämpar för befrielsen.
Då kan du läsa på min bleka panna
/: Din är jag än :/.

5.

Adjö, farväl, vi träffas en gång åter
Uti ett land där inga skiljas mer
Där inga barn och ingen maka gråter.
/: Min älskade farväl. :/

Skrivit med en tanke på (Slut.) A. H. K. Glimåkra nov. 16. ~~Amitrov~~

N:o 20. Midsommartiden.

N:o Värs N:o

1.

Om midsommartiden är ljuvligt
I grönskande skogar att gå
Där alla vackra små blommor
I finaste kläder stå.

2.

Om midsommartiden är fagert
Att lyssna till vindens musik
Som spelar i trädens kronor
På sjungande rytmer rik.

3.

Om midsommartiden är roligt
Att titta mot himlen den blå
Och på solen den klara som sitter
Och skiner så vänligt därpå.

4.

Men bäst är om midsommartiden
Att hava en hjärtevän
Som glädjes med mig åt solen
Och sånger och blommor sen.

Wänd.

N:o 5.

Och det är som oftast så vanskligt
Den vännen att råka få
Vi söka och söka varandra
Men det händer att vilse vi gå

N:o 6

Så kommer en annan i stället
Som ber om mitt sällskap för sig
Nå, träffar jag inte den rätte
Så får jag väl trösta mig.

Vårs N:o. 7.

Men därför ej med en annan
Som knappt sånger och sol får förstå
Ty hellre att träkiga sällskap
Jag väljer att ensam gå.

Slut.

N:o 21. Kristina Nilssons sång.

Vårs N:o 1.

Högt i Småland invid Wetterns kust
Stod min vagga i ett torftigt stjäll
Där naturen uti fulla prakten
Strödde rosor uppå mossans håll
Där höga furor susa, lärkan slår sin drill
Skogens fåglar sjunga och jag lyssnar till
Uti skogen satt jag mången mången gång
Hörde syskons toner, Trastens sång.

N:o 2.

Näckens stämma jag hörde uti kvällen
När himlens fäste slagit in klara tol
Därutav jag även tog modellen
Till en enkel, men en skön fiol
Gungby marknad ligger att i håg och sinn
En förtrollad värld jag däri blickar in
Och jag sjöng så glad förutan tvång
Ty förutan tvång jag sjöng min sång.

N:o 3.

Nu. jag sjungit har i alla länder
I Paris där blev min lycka gjord
Därför också glad jag återvänder
Till mitt Sverige, till min fosterjord.
Där höga furor susa, lärkan slår sin drill
Skogens fåglar sjunga och jag lyssnar till
Uti skogen satt jag satt så mången dag
Hörde syskons kvitter, Trastens slag.

Slut Slut Slut.

Kl:0 22. Vid Siljans strand.

1)

Nu sol gått ner nu är det kväll
Men stjärnan blinkar än
Hon blinkar än så glad och säll
Då blir jag glad igen
Jag varit glad men inte här
Ej detta land mitt hemland är
I: Vid Siljan är mitt hem :I

2)

Det är så långt till hemmets dal
Men tanken flyger dit
Och kommer vinden frisk och val
Han hälsar, hälsar hit
Då tänker jag: "du varit där
Du varit där mitt hemland är
I: Vid Siljans sköna strand. :I"

3)

Jag minns så väl jag kös dår
Hur skogen susar dår
Och stugan vår som stod i den
Ej glömd av mig hon är
Hon var så låg men kär ändå
Än torde hon i skogen stå
I: Vid Siljans sköna strand :I

4)

Och forsen dår han sjung så glatt
Jag minns det som i går
Ack dår ja dår så mången natt
Sin harpa nåcken slår
Då dansar glatt på blomning strand
Små älvor dår med hand i hand
I: Vid Siljans silvervåg. :I.

5)

Vår stiven smalt på Mora strand
Och det blev tol och vår
Då kom jag ~~kit~~ till fjärran land
Jag gråt så mången tår
Jag gråtit har och gråter än
Och längtas hem, ja hem igen
I: Till Siljans sköna strand. :I

6)

Men varför skall jag klaga så
Min hembygd finns ju kvar
Än stå de dår de blommor små
Och ekot än ger svar
Än stå de kvar de höga fjäll
Dår jag var glad dår jag var säll
I: Vid Siljans sköna strand :I

7)

En dalason vid fjärran flod
Så klagar, längtar, ber
Från hemmets dal dår fors han stod
Så mången stjärna ler
Vid minnet utav svunna dar
I ögat sitter tåren kvar
I Som Siljans silvervåg :I

Slut. Slut. Slutet

Gilmå kva den 16 november 1918. Adolf Lydvid Olsson

N:r 23. Vad vi skola samla.

Wars n:r. 1.

Kära! Tiden går och går
Aldrig, aldrig står den stilla.
Snart, om några snabba år.
Ha vi bägge gråa hår
Och vår tid har gått, da lilla.

N:r. 2.

Mot sitt mål går livets färd.
Vi bli vissnad och gamla
Ditta prunka vid vår härd
Och i minnets bleka vårdd
Vi med skumma ögon famla

Ur Sångmannen

Slut. Slut. 23

Å:o 24. Sjömansvisa.

1.

Ifrån främmande strand, hem till fädernesland
Kom en yngling på glänsande våg
Hoppet lyste och log några toner han slog
Uppå harpan när kusten han såg.

2.

Havets friska vind, skjut du snabbt som en hind
Ut min farkost på böljan den blå
Långt i fjärran jag ser, huru hon mot mig ler
Du min barndoms förtroliga vän.

3.

Ach min ängel där bor och på henne jag tror
Hennes hjärta är bättre än guld.
Ty den kärlek hon har till sin åldrige far
Kart Mer! Kära dötter så huld.

4.

Nu där skymtade fram mellan björkarnas stam
Liten stuga med fönster uppå
Och bredvid på en häll, står det vackra kapell
Med sin spira mot himlen den blå.

5.

Nu jag stranden är när men jag ser ingen där
Eller är då min syn så förstörd.
Jag kan ej förstå att vid stugan också
Ingen syns där och dörren är stängd.

6.

Nu jag lade i land och min julle jag band
Och mitt hjärta det slog utav fröjd
Jag gick glad emot byn hörde lärkan i skyn
Hålla gudstjänst så glad och så nöjd

7.

Jag gick glad i min håg men på kyrkgår'n jag såg
Tvenne gravar som grävaren rymt
Ej min aning bedrog Och mitt hjärta det slog
Så att varje dess slag kunde hörts.

8.

Men i graven där nu låg de gömda de tu
Som jag älskade högst över allt.

Jag ej mera dem famn och min glädje förvarar
Därför tog jag min harpa och kvad.

2.

Strandens friska vind, ekjut du snabbt som en hind
Ut min farkost på böljande våg.
För mig långt härifrån Dås min kärlek har slut
O, farvål du min far och min brud.

Slut

N:r 25. Det är så tyst.

1.

Det är så tyst, så fridfullt tyst att få
När dagens jäktan lagt sig, trött till vila
När emot himlarymdens ljusa blå
Som vilsna fåglar trötta tankar ila.

2.

Det är så tyst, ej ens en vindfläkt rör
Vid skogens hård, som stå så tyst och drömma
När månen allt sitt bleka skimmer strör
Ut över världen, som allt liv tycks glömma.

3.

Det är så tyst, ej ens det minsta ljud
Förnimmes mer i kvällens tysta timma
Blott som en hälsning ifrån fridens Gud
Små bleka stjärnor högt därovan glimma.

4.

Då kan i nattens ändlöst vida famn
Min själ förglömma dagens alla strider
Och viska tyst ett nästan bortglömt namn
Som dock finns kvar från gamla svunna tider

5.

Då kan min själ så svärma ungt och fritt
Och glida hän till drömmens fagra rike
Det land som en gång varit mitt och ditt
Men som ej mer kan finna någon like.

6.

Det är så tyst och jag skall ensam gå
När tusen stjärnor upp i rymden brinna
Och söka, söka bland de stjärnor små
Förgäves att min egen stjärna finna.

7.

Det är som nattens vida stjärnerymd
Ej mer var min som förr, i forna dagar
Det är som blicken av en tår blev skymd
När vilsna tanken långt i fjärran jagar.

Ur Såningsmannen. Slut. av. Joel Ljunggvist.

N:o 26. Skymningsstunder.

I

Wärs n:o 1

När den trötta fågeln
Lägger vingarna tillhopa
Och när kvällens vindar
Guldstoft ifrån molnen sopa.

Wärs N:o 2.

Bränn fåfänglighetens
Tankar upp i andaktsflamman
Och knäpp trötta händer
Uti barnaro tillsammans

3.

Somna in som vattnens
Wågor stillna ut och drömma
Att de klara strålar
Utav himlens stjärnor gömma.

II

Wärs no. 1

Höstkväll skymmer, och i fjärran
Wid den röda himlaranden
Skrider ner ett ensamt segel
Mot de södra ljusa landen.

Wärs N:o 2.

Bort från strandens blekta tuvor
Skygg den sista vipan flyger.
Från beklämda hjärtan sucken
Till ett bättre hem sig smyger.

3.

Säg; du efterblivna fågel
Och du skepp på skummig hölja
Warsnen i, hur målet skimrar
Fastän dimmor vägen hölja.

Ur Såningsmannen. Slut. av. L. Petrus Nyström.

N:27. Där var en armé.

Wärs n:o 1.

- - - Det var en armé, vars fana var röd,
Fast ej färgad av människoblod,
Och hären - söner av armod och nöd, -
War fylld av hopp och mod.
Fast svärd ej blänkte i senig hand
Och dräkten ej pryddes av granna band.
Den var dock att räkna med där den stod.

2.

Ej gälde väl striden blodiga dåd
Ej att dränka i tårar vår jord
Nej ! I gyllne skrift uppå fanans råd
Stod att kriget var brodermord!
Ej var det av mordlust sinnet sjöd
Nej, till fridlig kamp för fred och bröd,
Till hämnd mot orättens spet på vår jord
Det var som stridsropet klöd.

3.

Dess höfdingar talade varma ord
Till sitt folk om ett framtidsland.
Som ingen en gång skulle skapa på jord
Från slocknad var stridens brand.
Och man lyssnade spänt i de tåta led.
Och gav åt fanan sin trohetsed
Och man såg på de trotsiga blickarnas glöd
Att själ och hjärta var med. - - -

4.

Så kom en signal från ett annat land.
Som varnade världen om blod och brand.
Och alla klängde sig fast med sitt hopp
Kring den röda tropp. - - -

5

Så var det blott prats, de gamla ord
Om broderskap och om "brodermord."
Så var den dock ändå falsk, den idé.
Som bars fram av den röda armé -
Eller blev den, månhända, förrådd? - - -
Så grodde den ändå dåligt din sådd,
Carl Marx. - - -

6.

Så blev det dock ändå ditt lärjungsfolk
Som blev det första att draga sin dolk
Och förråda, likt Judas, sin tro,
Att taga sin fiendes utsträckta hand,
Att slita i stycken de heliga band,
Som knötos i fridliga stridens glöd.
Och slå uti tvillror vänskapens bro.

Som byggdes i kampen för bröd ---
Så blevo då de, som vi trott uppå,
De första att svika sin fana och gå
När fiendens stridssignal ljöd. ---

7.

O, du arbetets, fredens och framtidens folk!
Hur kunde du lyda dödsklockans röst?
Långt bättre det varit du sänkt din dolk
Till fästet in i ditt eget bröst.
Än att låna din trofasta, valkiga hand
Till att mörda din broder i främmande land
I guldmannens strid om mitt och ditt –
Din broder, vars hjärta en gång stod i brand
För samma idier och mål som ditt. ---

8.

Ej är skola sona vad stunden bröt
Med Kainsmärket på bleknad hamn
Du ständigt skall ångra att blod du göt.
Och när du har multnat till stoft i den jord,
Som du dränkte i blod med ditt brutna ord,
Det nya släktet förbannar ditt namn.

Ur Låningsmannen. Slut. av. Axel Tritjofsson.

N:o 28. November.

Wårs 1.

Det mörknar. Tung och trist novembermånad
Sin dystra slöja över jorden drar
Och döljer sommarns blomsterskörd, som rånad
Och frostförbränd på marken ligger kvar.
Det prasslar sprött i trädens nakna grenar
När kylig nordan genom skogen far
Och dyster, somnad mellan fårans blanka stenar,
En bärgbäck sörjer sommarn's flydda dar.

Wårs N:o 2.

Ack, hjärtat är nu fullt av bitter trånad
Av dröm och längtan till vad fordom var
Men fåfängt kämpar ljusets bleka spånad
Mot vinternatt, som kommer kall och snar
Snart allt sig nu i ivrig bön förenar
Och ligger av en himmel kyligt klar

En snöfallsdag, som plånar ut och renar
Som livets frö för nya vårar spar.

Ur Såningsmannen. Den 19 november 1917. ~~Arnilsson~~. av: ~~Gustav Aström~~

No 29 Höstsorg.

Wärs No 1.

Tyst jag sitter å enslig kammar
Gamla minnen passera revy
Arbetslampan av andnöd flammar
Nattliga skuggor för ljuset fly
Ute höstvinden dystert sussar
Dimman stiger så gra och kall
Älvens vatten i fjärran brusar
Sommarns och glädjens tid är all.

2.

Ensam är jag i huset vaken
Stöder handen mot glödhet kind
Jag vill lyfta på fönsterhaken
Låta den strömma den friska vind
In i min ensliga tysta kammar
Låta den vagga drömmarn till ro
Medan så mystiskt månen flammar
Ut över enslig furumo.

3.

Lampan slocknar! Winden må strömma
Wiska om ljuva dagar som gått
Ensam vill jag i natten drömma
Drömma om skumma stigar jag trått
När som skogen stod grön och fager
Uti sommarens sköna tid
Och i tankarna sinnet drager
Till den mystiska, tysta frid.

4.

Stunt jag sitter å enslig kammar
In strömmar vinden kylig och kall
Månen mystiskt i kvällen flammar
Sommarens härliga tid är all
Hösten är inne, vintern är nära
Mörktid och dödtid ensligt lång.
Wad skall väl denna i skötet bära

Innan våren stundar en gång.

Ur. Såningsmannen. Slut. av: Pehr Johnsson.

N:o. 30. En grav.

Wärs n:o 1.

På min örtagård blekt faller kvällsstjärnans ljus
I min lind går den suckande höstvindens sus
Och höstkvällens skuggfloder flöda.
Blicka milt o, min stjärna, gå sakta o. vind
Sjung din sorgesång vyssjande stilla min lind
Som du sjönge för slumrande döda.

2.

Ty här vilar en ros som jag förr hade kär
Förvissnad och fallen i hösten hon är -
Signad är sömnens gåva!
När man givit sin glans och sin färg och sin doft.
Är det gott att få somna och varda till stoft.
Stör ej de döda som sova!

Ur: Sol och Snö. (Efter Blå Bandet.) Slut. av. Oscar Stjärne.

N:r. 31 Skånsk höst.

Wärs n:r. 1.

Det är den stund, då höst för dörren står
Och parkens blomster utav kyla skälva
Då västerhimlen frostblå synes välva
Och vemod ruvar uti skogens snår.

2.

För längesen den tystnat, lians sång
Å öde fälten stormar det och viner
I väster solens kula mattgul skiner
Och strör sitt skimmer över mark och vång.

3.

På avstånd ser jag bokeskogens rand
Emot mig lysa uti färger bjärta
Och genom själen går ett drag av smärta
Det är som varsel från de dödas land.

4.

Och löven rassla genom parkens snår
Så mörk framför mig stå octobernatten
Då liten älskling uppå blomrabatten
Kanhända lägges blek och kall på bår.

30 Ur. Blå Bandet. av: Pehr Johnsson

N:o 32. Ett möte på allfarväg.

Wals N:o 1.

"Mitt rike är just av denna världen
Och sträcker sig långt och vida kring
Säg, vill du följa mig med på färden,
Jag bjuder dig endast med ett villkor:
Vi tömma en bräddad bägare först
Att släcka med vinet vår arma törst.
Dock dricks ej, gosse, mer än du tål
En skål, En skål för vår resas mål!"

Wals N:o 2.

Så talade till mig en gubbe grånad
Och granskade mig med illparig blick
Hans välvilja tycktes mig liksom lånad
Vad ville han mig, då jag ensam gick?
Jag ville likväl för artighets skull
Ej neka då han bjöd mig bägar'n full.
Vi togo oss en och vi togo oss två.
Och så, Tillsammans vi vandrade på.

Wals N:o 3.

Vi gingo på allfarvägen och mötte
En mängd av olika sorters folk.
Wart ord från gamlingens läppar mig stötte
Ty aldrig väl hänt haft bättre tolk.
An den med vilken i sällskap jag gick.
Han mönstrade alla med skadeglad blick
Och dömde till eländ kvinnor och män
Och sin, Han skålade med mig igen.

Wals N:o 4.

Jag ville mig bort från hans sällskap skilja
Var årligt beslutet att vända om
Han tycktes dock äga en starkare vilja
Och bjöd befallande: "Unge man kom!
Jag visa dig skall mina vackra slott
Dit tusende människor förut ha gått."
En skål min gosse - väl bra du tål -
En skål! En skål för vår resas mål.

N:o 5.

Du ser eleganten som kommer på vägen...

Kåvål, ej många av år skola gå
Förrn honom jag gjort till - för skämt städs' benägen.
En tigger vidrig att se uppå.
Det riktigt fröjdar min arma själ
Att jag kan skåta en karl så väl
Warendaste vän, som nu han har
Då far, Och aldrig en enda blir kvar.

N:o 6.

Där ser du en annan, som tror och hoppas
På lugn seglats uppå levnadens älv.
En dåre! Förrn kåden härnäst skola knoppas
Han har med revolvern skjutit sig själv
Just jag skall lossa hans tyglars band.
Een sätter jag vapnet uti hans hand.
Och svära jag kan att på den där
Herr far, Ett offer tär gammal och var

N:o 7.

Här ser du en tredje som alla nu vörda
Men aldrig den karlen skall bliva berömd
Beryktad allenast, ty han skall mörda
En gång under ruset och bliva dömd
Hans ~~sinne~~ just jag skall sätta i brand.
Jag kniven skall sticka uti hans hand!
Sen rör mig aldrig ett endaste dugg
Hans hugg, Jag ler blott belåten i mjugg.

N:o 8.

Två kvinnor du ser där. Den ena till bärhus
Jag en gång skall föra från sämstenens smuts,
Den andra jag ämnar att sätta på bärhus
Ej någon har aning om mina små puts
Jag tämmas på kvinnorna ser du, med,
Och barnen i tredje och fjärde led
Jag också förstår att bringa min
Dick vin, Min gosse, så fröjdas hon!"

N:o 9.

Så talade gubben. Jag skälvde och ryste
Och oron en kallsvett till pannan drev
Bestämt var det satan i sällskap jag hyste
Som jublande för mig sitt yrke beskrev.

"Säg gamle," jag sporde, "Vad vill du väl mig
Jag vandrat visst vilse på allfarstig
Och önskar att vägen tillbaka gå."
Men då, Den gamle svarade så::

N:o. 10

"Min vän, med mig kan man aldrig gå galet,
Där borta du ser mina stolta palats
Där fängelset ås, och där hospitalet,
Och uti dem båda finns rymlig plats.
Nu ta vi en brådtad bägare till,
Ja, dricka min gosse, hur mycket du vill
Du redan har druckit mer än du tål.
En skål! Mitt namn ås kung Alkohol."

N:o 11.

Förskräckt jag sprang över sten och stubbe,
Jag sprang tills jag vinglande föll omkull
En sådan inpiskad rackarezubbe
Han hade lyckats dricka mig full.-
Jag somnade in.. Då jag vaknade upp
Jag svor, att städs i mitt levnads lopp
Med allvar taga, med vilja av stål
Till mål, att fly från kung Alkohol.

Ur.: Blå Bandet. 20/11 1917 Slut. ~~O.Gustafsson~~, är. ~~Ernst Lindhem~~

N:o. 33. Välj de tysta, buttra, tvåra.

Wårs N:o 1.

Tro ej dem, som mot dig buga,
Tro ej smickrets tungor hala;
Ödmjukt buga de som ljuga, de som dubbeltungat tala.

Wårs N:o 2.

Når ditt lov de högljutt sjunga
Når de trycka dina händer
Minns, att man med honungstunga
Gömmer gift i huggormständer.

Wårs N:o 3.

Dyrt av livet fick jag lära
Vad jag vis av skadan känner:
Välj de tysta, buttra tvåra.
Når de väljes dina vänner.

Ur. Blå Bandet. November 20. 1917. ~~O.Gustafsson~~, Johan Bergman.

Slut

(vänd 83

3. 34.

N:o 34. Var är min irrande son?

Wärs n:o 1.

" Var är min irrande son i natt?
Vi älskar i mörker han famla?"
Så sporde, dås hon uti väntan satt
Sig tårdränkta modern gamla
I fjäktande tankars brokiga ring
Stod tydligt och klart mer än någonting
Den fråga hon gång uppå gång grep fatt
"Var är min irrande son i natt?"

N:o 2.

"Säg, dväljs han i stojande ystert lag,
Där glas efter glas man tömmer?
Då kommer han ej förr än ljusan dag
För vinet mig arma glömmer.
Och tungt är att vara en offrande mor
Då sorg för ens son uti hjärtat bor
Och gammal man blivit och känner sig matt
Var är min irrande son i natt?"

N:o 3.

Och natten förgår och dagen gryr,
Förn tårdränkta modern gamla
Till vilande lägers stegen styr
Att dår sina krafter samla
Men sömnen viker sin lidande vän
Och sluter ej stirrande ögon igen:
"Hur är det väl nu med min gosse fatt?
Var är min irrande son i natt?"

N:o 4

Han kommer, han kommer, du älskande mor
Han viss är, du honom förlåter
Han kom och moderns glädje blev stor
Att se den förvillade åter
Han lovade bättring, men löftet ej höll
Ännu han föll, och han föll och föll
Och ännu sig frågar hans mor, hans skatt
"Var är min irrande son i natt?"

N:o 5.

Min vän: Om du fallit så stig nu opp!

Bed himlen om kraft att ej falla:
Och svik ej din moders tro och hopp
Ty hon är dig trognast av alla
Bliv ej hennes börda, nej, bliv hennes stöd
Snart kanske den gamla är död, är död
Och slipper att fråga i graven satt:
"Var är min irrande son i natt?"

Ur Blå Bandet. Sleet. Av.: Ernst Lindholm

N:o 35. Jag kan och jag kan ej.

1:sta gossen) Wärs N:o 1.

När dag efter dag genom livet vi gå
Wid var krök av vägen vi mötas av två
Till hjälp eller hinder, det kommer an på
"Jag kan" och "Jag kan ej."-så heta de två.

2:dra gossen) N:o 2.

Jag kan ej en stackare är, en dvärg
En ynkrygg, som har ingen must eller märg
Han snubblar och snavar och hjälp begär
Men tycker ändå att en kare han är.

3:dje gossen.) N:o 3.

Jag kan är en jätte, med mod i barm
Med skickliga händer och kraft i arm
Han begär ingen gunst vill blott vara med
Där envar är sin egen lyckas smed.

1:sta gossen) N:o 4.

"Jag kan ej" är drumlig och håglös och lat
Han kan ej förtjäna sitt bröd och sin mat
Från arbetet skolkar han när han det kan
Och därför av var man föraktas han.

2:dra gossen.) N:o 5.

"Jag kan" är flitig; han sköter sitt kall
Med drift och klokhet i varje fall;
I arbete är han från tidigt till sent
Hans sinne är öppet, hans hjärta är rent.

3:dje gossen.) N:o 6.

"Jag kan ej" är feg, ser det farligt ut
Han håller sig undan tills faran är slut
Han springer sin väg när det gäller att stå
Och vännerna sviker, och saken ockrå. (Wänd

Första gossen.) Wärs N:o 7.

"Jag kan" är en hjälte - vill och ha frid
När plikten manar till kamp och strid
Han går med i ledet och viker ej
Fast andra omkring honom stupa nej!
Hur ädel och stolt på sin post han står
När en rättvis sak han försvara får!
Hans starka vilja framåt honom bär
Och sanning och frihet hans lösen är.

Alla tre.) Wärs N:o 8.

Upp alltså till verket! Wår dag är ej lång
War uthållig, modig och god på en gång
Stå stark på din plats - gör din sak som en man
Och kallar dig plikten, så svara: "Jag kan."

Glimåkra 21 november 1917. ~~Alnitzer~~ Sluet. Efter Blå Bandet Ur Fram.

N:o 36 Mor vinkar.

Wärs n:o 1

Det sista jag fick skåda av dig, mor
War hur du stod vid fönstret god och blid
Och vinkade till mig då bort jag for
Så kärleksfullt att jag blev vek därvid

N:o 2.

När jag kom åter låg du kall på bår
Den milda stämman var för alltid stum.
Ack, aldrig mera jag din vinkning får,
Då jag far bort, ur fönstret i mitt rum

N:o 3.

Och dock är det mig som jag i en dröm
Dig såge åter vid ett fönster stå
Och vinka till mig så oändligt öm
Som handen vinkade sin hälsning då.

N:o 4.

Mor, kära mor må alltid lika mild
Jag se dig från det fönstret vinka mig
Där jag allena vankar, från dig skild
Till dess jag kommer åter, hem till dig!

Ur. Blå Bandet. ~~Sluet~~. av. Bernhard Risberg.

Bida, bida mänskobröst, tro och längta och hoppas,
Blicka mot stigande sol och hav tröst, klingar ur fjärran ej
lärkornas röst? Bida, bida människobröst! Snart nog lunderna
knoppas.

36 Ur. Blå Bandet. Fjalar. A. Nilsson.

N:r 37. Barnet.

Wäss 1.

Litet barn i dagens gryning går
Från sitt hem, det fattiga men kära
Till sin skola, dit det icke når
Förrän timmar två förflutit nära

2.

Lång är alltså vägen men och svår
Yrsnön bildat mången mäktig driva
Och den vind, som över fälten går
Gör att kläderna ej värme giva.

3

Tunn och sliten dräkten är, ty se
Använd förr av äldre syskon är den
Och de nötta skorna icke ge
Nödigt skydd uppå den långa färden

4.

Kindens rosor för en kort sekund
Brinna blott, sen vandringen är slutad;
Blek den lilla ifrån första stund
Sitter över sina böcker lutad.

5.

Solen har sitt sista skimmer strött
Aftonrodnan's glans försvunnit
Winterdagen uti skymning dött
När den lilla äntligt hemmet hemmit.

6.

Kära, då ett fattigt barn du ser
Påminn dig, vad Mästar'n en gång sade
Det, du en av dessa minsta ger
Ytterst du i mina händer lade.

Hr. ~~Blå Bandet~~, Slut. Av.: ~~[illegible]~~

N:r 38. Flickans önskan.

1 v.

Kunde som solen jag från himlen blicka
Wille till dig jag blott mina strålar skicka
Icke till ängen, icke till skogen,
Dit till ditt lilla fönster
Dit in skulle jag mina strålar skicka. (Vänd

Kunde som solen jag från himlen blicka.

2.

Wor' jag en fågel, lät min sång jag klinga
In i ditt hjärtas djup skulle den sig tvinga
Sjöng ej för ängen icke för skogen
Där vid ditt lilla fönster
Wor' jag en fågel, lät min sång jag klinga
Djupt i ditt hjärta skulle den sig tvinga.

Slut. Slut. Slut.

N:o 39: Sverige är säkert.

v. 1. Melodi.: Sahndahls kanon.

En ynkelig visa jag önskar att sjunga
I världskrigets skugga med tankar så tunga
Det var under kriget i somras ni vet
När som vi försvara vår neutralitet.

2.

I sol å i grönska bland blommor och sippor
Därute i skärgår'n bland kobbar och klippor
Ett kompani landstorna fick sin position
Å stod där på vakt med en gräslig kanon.

3.

De öva sig flitigt allt med den kanonen
De sköt så det braka och gruvlig var tonen
Fast skotten var lösa de halvt skrämde hjäl
På halv mila omkrets var evlia själ.

4.

En löjtnant dom hade reservbefälsbildad
Som av leka krig blivit nästan förvildad
Han längtande blicka mot Östersjön ut
Å väntade ryssen var enda minut.

5.

Så var det en morgon helt dimmigt och skyliss
Sågs löjtnanten syssla med utkik och dylikt
Men bäst som han står där vad fick han väl se
I dimman? Ett pansarskepp sjutton i de!

6.

Å då skvatt de till uti krigarebarmen
Å bölade gjorde han lystringsalarmen
Å alla som sovo ur sömmen dom spratt

Kaptenen han fråga: "Wad är det nu fatt"?.

7.

Och löjtnanten genast var klar med rapporten
Det kommer ett slagskepp av svåraste sorten
Med tretti knops fart in mot land och vår ö
Det måste vi skjuta i sank eller dö.

8.

Och nu blev det liv, se, man sprang till kanonen
Å började ladda å skjuta, å tonen
War dubbelt så gräslig som förut den vatt
På halv mila omkrets ur sömnen di skvatt.

9.

Man siktade hårfint å sköt utav attan
Å fienden sej tycktes hålla på mattan
För deras kanoner va tysta å still
"De å bara krigslist", skrek löjtnanten till.

10.

Men solen den började plötsligt att stiga
Å lyste på vattnet å på dom som kriga
Å dimman sig lättade undan å vek
Å löjtnantens kind den blev snövit å blek.

11.

För vad dom fick skåda ni knappast kan gissa
Dom där vid kanonen, ja, nu få ni fnissa;
Det slagskepp dom trodde sig skjutit uppå
Det var blott en bergsknalle skrovlig å grå.

Slut. Skog-Land.

N:o 40 Bankmordet på Östermalm.

1. Melodi: "Axel och Hilda."

I huvudstaden Stockholm en vecka knappt förgår
Förrän ett gräsligt blodsdåd i tidningarne står
En bov på ljusa dagen gick in uppå en bank
Han tänkte röva kassan, men boven han blev pank

2.

Han hade köpt en yxa uti en järnaffär
Och väljde ibland yxor med gruveligt besvär
Han tänkte i sin dårskap, jag ej nån yxa ser
Som är så vass i äggen, att den dödar en kamrer.

Fortsättning å nästa sida.

3.

Den boven spelar finer skall kyra kassafack
Och gav kamreren Lundgren därmed sitt fina tack
Med yxan högg han honom i huvet tag på tag
Så att han föll till golvet med duns och dova slag.

4.

Kassörskan fröken Wolf, var i rummet där bredvid
Hon spisade sin frukost precis vid samma tid
När åter till sin kassa hon tänkte sig att gå
Hon träffades av skotten, som avsköts bakifrå.

5.

Den banken är belägen, vars minne sänkts i sorg
På Stora Humlegårdsgatan, strax nedom Östmalmstorg
Där dessa unga människor fick släppa livet till
För mördarhand med yxa och skarpa skott därtill.

6.

Man kan väl lätt sig tänka den sorg som brakter den,
Den maka och de barn som han lämnat i sitt hem
Och alla dessa vänner som under årens lopp
Han hunnit sig att samla då mördarn sade stopp

7.

Kamreren hade hunnit till livets middags höjd
Och om hans planer lyckats han skulle känt sig nöjd
Musikens ljuva toner det för hans sinne låg
Och i kapell "Spiskroken" man honom ofta såg.

8.

Och så den unga flicka, som mördarn fräckt sköt ned
Att barn och kvinnor skona, var aldrig mördarsed
Nu ligger hon på båren, med kind så blek och kall
Och många bittra tårar för henne fällas skall.

9.

Som nyss utsprucken lilja den unga flickan var
Och troligt är föräldrar och syskon tungt det tar
Att se den väna blomman i graven bäddas ner
Och veta att på jorden hon aldrig blommar mer.

10.

När mordet blev begånget en fröken Daug det såg
Och efter fjorton dagar hon ropte glad i håg
Se, mördaren han går där, polis tag honom fast

Uppmaningen åtlydes i allra största hast.

11.

Godvilligt han följde och allt bekände han
Och Gyllenpalm han hette och var en adlig man
I blomman av sin ålder, vid 28 år
Han följde brottens bana och livstids straff han får.

12.

Motivet till dåden det var att pengar få
Mordgerning han ej akta ty han bar vapen två
Han fostrad var i Ryssland i hemmet rikt och gott
War gift, had' barn och maka, med sorgligt minne bått.

~~Asnilsson. Slut Asnilsson Slut. Asnilsson Slut. Asnilsson~~

N:o 41 - 45. Sånger ur Wärmländingarne.

N:o 41 Wäxelsång.

Wärs n:o 1.

Pär: Se nu står ju stugan så rö och grann
Som e herrgålspiga på dans
Å röer i syna, å ser oss ann
Ur en lövekrans,

Stina: Då ä bra, Hoppsasa,
I måra afta ä misömmessvak'.

Per: Jänta mi, Då ska vi
Rasta bena kring vägga å tak!

Wärs n:o 2.

Per: Å, tänk när vi kläda med löv en gång
Wåran egen stua min snut
Å dansa kring egen vår majstång.
Säg, hur ser du då ut?

Stina: Jo så kry som ett ny.
Röd på kind som ett nämdemanshus

Per: Hi å hej jag för mej
Tar i glädjen ett rus.

Slut.

N:o 42. Storsvens visa.

1 v.

Å bonden gick ut uppå Wermelands skog
Hejfalleralla å Hej fallerej
Han tog ett par oxar å spände för plog
Hoppsanfallerallan å hejsan fallerej.

2.

Å bonden han plöjde från norr och till sör
Där rinner nu Klarälven fram som ni hör

3.

Å bonden han plöjde en fåra så stor
Han plöjde så djupt som den onde han bor

4

Ack kära du bonde förstör ej mitt bo
Så vill jag lämna din säd uti ro.

5

Men bonden han satte plogen i mull
Så körde han hela den skogen omkull.

6.

Men då fick den onde makt med hans jord
Hejfalleralla å hej fallerej
Sén saknades bröd uppå bondens bord.
Hej hoppsan falleralla å hejsan fallerej.

Slut. Glimåkra 22. 11. 1917. A Nilsson

N:r 43. Erics visa.

/vars./

Farväl nu med lycka, farväl nu med fröjd
Så mörk blev min rosende stig
Jag satt hos min Anna så glader och nöjd
Ack skall jag väl skiljas från dig

2.

Du svor mig din tro, under himlen den blå
Att aldrig så glömmer du mig
Och jag nu dig giver min ed däruppå
Att aldrig så sviker jag dig.

3.

Väl tillrar på kinden min hetaste tår
Men hjärbat det fröjdas dock sig
Ty intet min kärlek att släcka förmår
Och anna är trogen mot mig.

~~A Nilsson~~. (Slut.). Glimåkra november 30. 1917.

N:r. 44. I villande skogen.

1.

/: I villande skogen Jag vallar min jord :/
Han följer mig så huld och trogen

Han fattar mitt ord Allt om vännen min.

2.

1: Du genljud som skallar Bland klippornas höjd :1
Flyg högt utöver skogens tallar.
Min sång bär i fröjd Allt till vännen min.

3.

1: O. bäck du som hoppar dit neder i dal. :1
Smyg fort emellan blad och knoppar
Med kärlekens tal Allt om vännen min.

4.

1: Och skogen den friska Är tystnadens famn :1
Och höga furorna de viska
Ett älskeligt namn Allt om vännen min.

5.

1: En gång nog han kommer Och hämtar sin brud :1
Då skall jag dansa om i blommor
Och liljevit skrud Allt med vännen min.

Slut.

Nr 45. Växelsång.

Wärs N:o 1.

Eric.: Nu far jag långt, så långt bort från dig min hjärtans
Min aldrig nån sin mer på jord jag skådar dig? bäste vän
En hjärtans sorg och vånda stiger upp allt i mitt sinn
Ty sjunger jag i dag så klagelig.

N:o 2.

Anna.: Och om du fore långt, långt, så långt som bort till världens slut
Det vet du visst, min håg skall aldrig ändra sig
Och kom du ej igen förrän tiden runnit ut
Så skall du ändå finna tro hos mig.

N:o 3.

Eric: Och nu farväl, farväl, du min hjärtans allra bäste vän
Det vet du visst min tro skall aldrig ändra sig
Och blir du ej på jord min brud, så skall i himmelen
Hos Gud en gång mitt bröllop stå med dig.

Slut. Glimåkra dec, 5. 1917. ~~A Mitsson~~

Nr. 46. Mobiliseringsvisan.

Wärs N:o 1.

I somras gick vi alla å vänta på den [illegible]
När som de skulle klämta på landet å [illegible] stan.

Å mobiliseringsgrabbarna te fjällan sa adjö
Tra la lalala, nu leva eller dö.

2.

Fast de va ej så farligt som tidninga di skrev
Men fram tog jag min uniform å mej i klumpen sev
Jag skickas till en valskvarn som låg i Lunna sta
Tra la lalala, å jag blev ånna gla.

3.

Prillan tog vi allehop i Lund på en termin
Å pöjkana ble modiga som själva far Hedin.
Wi sköt som idioter för kung å krono land
Tra la lalala, men helst en tår på tand.

4.

Wi tjänade en krona för varje dag som gick
Fast ett å åtti öre, se de va vad vi fick
Di nittan skulle gömmas till våran pension
Tra la lalala, till en resärvpotion.

5.

Den allra första tiden då levdes där ett bus
Me tio liter brännevin å tolv paketer snus
Å nån di spilla handklaver å nån di spilla knock
Tra la lalala, var kväll i vår barack.

6.

Å när vi gick till maten så var det inget fjärk
För alla labbar på en gång bland ärter å bland flärk
Så började dom å gaffla som inte fick nån kniv
Tra la lalala, de va ett djäkla liv.

7.

Ja föcan, kläder och logi de fick vi ju gunär
Fast sängaklärna inte hade vuxit på en går
Nej de va mackaronier i kudde å madrass
Tra la lalala, ja usch va den va vass.

8.

Men böxerna va via fast kängan allra mäst
Dom syddes på en tegelsten i stället för en lärt
Å hästskor uti klackarna, man liknade en häst
Tra la lalala, dom sa att de va bäst.

9.

Befälet ifrån överste å ner till korpera

Di va nog nyssen släppta ut från dunna hospital
Ja där blir ingen reda förrn, Hinke blir general
Tra la, lalala å ja hans korporal.

10.

Nu går vi här å undrar när vi ska komma ut
Men ja tror nog vi slipper om Sven han håller trut
Uti de svenska fläsket där växer en trikin
Tra la lalala å de e Sven Hedin.

Glimåkra 5.12.1917. Slut. A. Nilsson. Albert Sigfrid Nilsson

N:r 47. Supen.

Ack hur härligt kilar inte supen
Genom svalget neråt magen till
Knappt den förste kommit uti strupen
Förrn den andra man sig hava vill
Ack en sup den gör så mången lycklig
Krögarn känner sig så hjärtans nöjd
Och själva gubben dansar på sin krycka
Och barnens tårar bytas uti fröjd
Sup då för var minut du äger
Sup i glädjen sup i sorgens dar
Så att när du på ditt sista läger
Slumrar in av sista ruset som du tar
Då skall du i dödsminuten smaka
Näktarn, sista supen som du tar.
Kyss ditt glas och kasta sen tillbaka
En blick på flaskan som där tom står kvar.

N:r 48. Rallarevisa.

Wärs N:o 1.

Jag är födder i en stuga vid Lindsäters bys
Där jag hade båd syskon och mor
Jag där levde jag så lycklig så nöjder med min lott
Fastän den var ju ringa ändå.

N:o 2.

Min fader han dog i mina spädaste år
Men jag minnes väl honom ändå
Sedan kom jag ut i världen vid mitt femtonde år
För att söka och finna lyckans mål.

N:o 3

Sedan haver jag arbetat på järnvägar alltjämt.

Men har intet kunna spara ändå
Men nog kan det vara roligt så länge man är ung
Fastän arbetet tycker ganska tungt.

4.

Vi voro tre kamrater som från Gellivare for
Och till Alvestabanan vi kom
Och dås fingo vi arbete för en tunnel vas i gång
Som var fyrahundratjuttio meter lång.

5.

För det mesta har jag krogat uti tunnlar och berg
Och det arbetet sliter ben och märg
Men dagen den har gått under munterhet och sång
Fastän den var övers tio timmar lång.

6.

Våra två ingenjörer de driva fram med fart
Genom berget det gås både natt och dag
Wås avlöning den ås ringa den delas av en bas
Tyg det mästa det skall de själva ha.

7.

Men nås vi skade krogat i tunneln ett par ås
Fick vi skärvning, ja den var lika svår
Ja vi tyckte det var ruskigt att arbeta en och var
Men Lindström svarade det ingen fara var.

8.

Han kände sig nog säker på slänten dås han stod
Utav skärvningen som var av berget gjord
Han behövde ej arbeta vårtill var han för god
Så långt hans arbetskraft av trettio man bestod.

9.

Det var den andre maj på våren 1902.
Då vi uti vårt arbete stod.
Efter på Lindströms ord vi trodde att det ingen fara var
Knappast rasat en timme hade kvar.

10.

Det raset kom så hastigt som blixten ilas fram
Vi arbetade inunder, tio man
Ja en kamrat blev krossad och jag ej undan han
Och en tredje blev skadad i en arm.

11.

De övriga kamraterna blev slagna utav skräck
Mina ben var av stenar övertäckt
Jag blev dock strax framdragen utav några män
Och till staden med en skjuts blev jag sänd.

12.

På lazarettet fick jag ligga ja närmare ett år
Ty min skada den var ju ganska svår
Mitt högra ben var krossat det vänstra var utav
På två ställen men det fick jag ha kvar.

13.

Nog kan det kännas svårt att som jag i unga år
Min ålder var blott fem och tjugo år
Men ej bör jag sörja, nej bäst att vara glad
Så går tiden fort och så går dag för dag.

14.

Från lazarettet kom jag; till Göteborg jag for
Och till järnvägsdirektören jag går
Och frågar honom vänligt om plats jag kunde få
Som stationstjälp vid Alvesta – Borås.

15

Men svaret som jag fick uppå herremannavis
Kan ni tänka eder hur det blev
Ni har arbetat hos Lindström jag har ej plats åt er
Nån försörjning det får ni inte här.

16.

Ja, vi fattige arbetare får jämt i sticket stå
Hur det är kan jag inte fullt förstå
Men nog kunde det väl ändras om lotten lika föll
Blott vi hade mod så vi samman höll.

17.

Nu slutar jag min visa för det första som ni ser
Har jag ingenting att skriva i den mer
För min penna uti handen tyckes bliva allt för tung
Och jag slutar nu för denna gång min sång.

Slut. ~~Slut~~. ~~Slut~~.

Det ges en sällhet mera värd Än glädjens lek och ärans flärd
Och lyckans glitterguld Med dygdens frid och hopp hon bor
Uti den rena själ Som lever för sin plikt och tror Att då går
allting väl.

N:o 19 Stackars gosse. N:o 19.

Vårs n:o 1.

En gosse här på jorden har ej för ljuvlig lott
Ty allför stora anspråk på ~~honom~~ flickan fått
Men flickor felar mycke ja felar hundrafalt
Vår de vill ha en gosse fullkomlig uti allt.

Vårs N:o 2.

Är han en våldig jätte vill jag ej honom ha
Är han en alv förliten är det ej håller bra
Och är han mycke fattig ack vem vill ha en slik
Då får han reflirera för gossen som är rik

N:o 3

Ifall han är beskedlig och fjämt på munnen drar
Då tänker lilla flosen: "den där är ingen karl"
Och är han djärv i sättet och aldrig står på tå
Då får hon denna tanke: "fy donc va' han är rå."

N:r 4.

Att vara vacker är ju en fördel på vår jord
Det skall en karl ej vara så lyda flickans ord.
Och är han ful i synen han strax försmädder är
Ty varje flicka säger: "kom vem vill ha den där."

N:r 5.

Om ofta han vill bjuda hon tänker nog helt kort
Vår den en gång fått hustru han allt skall slösa bort
En allt för givmild gosse en flicka ej vitt tål
Och ingen enda håller lär vilja ha en smål.

N:o 6.

Att klåda sig som språtten går någorlunda an
Och uti bara traser man inte fria kan
Att vara tarvligt riggad är inte håller bra
Ty endast kannibaler en naken ju vill ha.

N:o 7.

Och skulle han docera i filosofisk ton
Han förfaller kråkig och därför springer hon
Om något djupt han tänker hon skrattas med full hals
Och derefter blir han kallad om han ej tänkes alls.

N:o 8.

Vill liken kyss han giva tror någon att han får
Strax drar hon sig tillbaka och vilt med handen slår

Och ställer han sig liknöjd då blir hon också kall
Ja det är svårt för gossar i alla fulla fall.
(Alldeles säkert.) ~~Ad Nilsson~~ Slut Plimåkra 6 dec. 1917.

N:o 50 Nattfantasier på Karl XII:s torg.

Wärs n:o 1

Jag är inte så full fast jag ramlar omkull
Något ranglig det gör ingenting
Men hur dant skall det bli när som jorden skall gå
På ett år hela axeln omkring

N:o 2.

Nu är svårt till att stå det ej duger att gå
Allt jag skådar får dansande fart
Se hur stjärnorna där dansa ringdansar här
Själva husen mig törnar emot.

N:o 3.

Ja det kommer nog igen Jakobskyrkan är där
Se hon tar sig en svindlande fart
Inte passar det där; den som är stationär
Bör stå kvar på sin vanliga plats

N:o 4.

Se vårt präktiga slott som i åratal stått
Som en prydnad för huvudstan här
Nej det var för besatt vår fick slottet jag fatt
Det är själva dramatiskan där.

N:o 5.

Der syns månen i skyn blek o vattnig i syn
Det var lustigt där synes en till
N:o två dito tre, dito fler kan jag se
Det är sju minst och alla står still.

N:o 6.

Ta mej sjutton jag vet vad vår lilla planet
Skall med sju stycken månar i släp
Kanske skaparn oss gett därför att han sett
Att vår gaslysning bara är skräp.

N:o 7.

Vad min gumma skall bli syndafull tragedi
Som passerar på denna vår jord
Jag måste hem mig bege för att tröst henne ge
Men jag tror att jag blivit förgjord.

Wänd.

N:r 8

I den stora allén mellan grönskande trän
Vill jag ta mig ett ögonblicks rast
Utav allt detta hås rent förvirrad jag är
Men var hin tog nu vagen i hast.

N:r 9.

När det mörknar i skyn det blir svart för min syn
Det blir svart som den mörkaste natt
Där en måne försvann där förs vinner en ann.
Slut på sol och på stjärnor och allt.

Slut.

N:r 51. Stenhuggarevisa.

N:o 1

En visa vill jag sjunga med en förnöjsam ton
Den handlar om stenhuggare som haver ett friskt mod.

N:o 2.

Vi arbeta flitigt var enda söcken dag
Och penningarne strácka sig alltefter vårt behag.

N:o 3.

I Carlshamn där hava vi en riktig principal
För vi få våra pängar på en bestämder dag.

N:o 4.

Varannan fredags afton vi vår avlöning få
Då lättas vi i livet och till Carlshamn vi gå.

N:o 5

För nås vi himles fram så att Carlshamn vi nå
Då vill vi ha en snaps och på fyran vi gå.

N:o 6

När vi hava fått en så vilja vi ha fler
Sen gå vi ner till Sjökvisten och tar en halva bier

N:o 7

Så komma vi ju allt och mera uti svång
Med några stycken bönder och så en bondedräng.

N:o 8

Drängarna de prisa oss så vänligt i sitt tag
De bjuda oss stenhuggare så långt de pängar har.

N:o 9.

Våra arbetsförtjänster de är någorlunda bra
Så länge vi arbetar var enda söcken dag.

N:o 10

Om vintern då har ej stenhuggaren så gott
Men däremot om sommaren då har han det förglömt.

N:o 11

Om sommaren då ta vi till förlustelserna all
Om vintern då nöjas vi med en och annan bal

N:o 12

Wi ~~[illegible]~~ är stenhuggare vi har det ganska gott
Wi rumla och vi dansa och leva jer så flott.

N:o 13.

Wår visa har en ände och den nu tager slut.
Och den som är stenhuggare han är en riktig gutt.

Glimåkra december 12. Slut. ~~A Nilsson~~

N:o 52 Tiggaregubben.

Wärs N:o 1

Skänk en slant åt gubben nådigaste herre
Hustru min är sjuk och åtta barn jag har
Lam i högra sidan är jag och dess värre
Skänk en slant åt gubben som är blott och bar
Skäms att tigga rät han gick mig stolt förbi
Skäms då hela världen är blott tiggeri.

Wärs n:o 2.

Menskligheten tigger utav himlasonen
Nåd och salighet då den är kvalens rov
Jorden tigger ljus av solen och av månen
Regn och snö av molnen efter husbehov
Och då skulle jag som står på nödens brant
Skämmas för att tigga blott en enda slant.

Wärs n:o 3.

Ja, man tiggeri i varje vrå skall finna
Fattigdirektören bor i himmelen
Älskarn tigger kärlek av sin själs gudinna
Trohet tigger hon av honom strax igen
Och då skulle jag som står på nödens brant
Skämmas för att tigga blott en enda slant.

Wärs n:o 4.

Grevar och baroner av den ädla rasen
Tigga om en titel klingande och grann
Rike patron Smörlund tigger och om vasen

(Vänd

Och om lönehöjning varje ämbetsman
Och då skulle jag etc.

Wärs n:o 5.

Krämarn tigger kunden ständigt för butiken
Skalden tigger om lagar gunst och lov.
Skepparn tigger vind för skutan uti viken
Prästen tigger med sin påskbok och sin hov.
Och då skulle jag etc.

Wärs n:o 6.

Ja gunår det tiggs på alla håll och kanter
Krigarn tigger ära för sitt överdåd
Tidningsskrivarn tigger om prenumeranter
Skådespelaren hos publiken om applåd.
Och då skulle jag etc.

Wärs n:o 7.

Tiggeri är stort i alla världens länder
Från den lägsta koja till den högsta tron
Själva kungen tigger utav rikets ständer
Och ur folkets fickor tas mång million.
Och då skulle jag som står på nödens brant
Skämmas för att tigga blott en enda slant.

Slimåkra 13. 12. 1917. Slut Asnilsson. Slut. Alb. Sigf. Nilsson

N:r 53 Under paraplyn. N:r 53

Wärs n:o 1

Tänk vad nytta man kan ha att gå med paraply
Träffar man en skönhet då man plär ej mödan sky
Bjuder henne armen, så hon hakar blygt sig fast
Lilla handen lätt man trycker och attacken gör med hast
/: En kyss - en kyss - I slask och ruskigt väder
Ack vad den hjärtat gläder den är en gudafröjd. :/

Wärs n:o 2.

Kom från opran sent en kväll en liten nätt dansös
Medan rägnet skvalade, damen huttrade och frös
Hur skall det nu gå med hatten som är splitterny
Lyckligtvis kom där en herre som bjöd arm och paraply
/: En kyss - En kyss - Mon dieu vad skall jag göra
Ej rägnet tycks upphöra jag kan ej komma lös. :/

Wärs n:o 3.

Fröken Mina käck och glad, en dag sin mamma bad

Att i smyg förstås få komma på en maskerad
Näs hon hem sig ämnar står en löjtnant i försåt
Tar den lilla under skärmen Ack ty snön den är så våt
1: En kyss - en kyss - en kyss inunder masken
När man är uppe i gasken det hör till balens ståt. :/

Wärs n:o 4.

Per han just i borgen gått för Pål en vän så kär
Pål fo[illegible] med till kamrerarn det nu på modet är
Per en morgon vaknar vid en röst som ropar: "ut
Här accepten, tvärt betala eljest pantning utan prut
1: En kyss - en kyss - Kontant det är min vana
Men den som kunnat ana en sådan kyss förut. :/

Wärs n:o 5.

Tänk jag hade härom kvällen en otur med besked
Såg en vacker dam på gatan bad få följa med
Smög mig hastigt uppför trappan språka henne an
Men o ve, där stod med käppen i skumrasket hennes man
1: En kyss - en kyss - Ty donc det var en stygg en
Den kyssen ger på ryggen man hälst undvara kan. :/

Glimåkra Slut. ~~Asnilsson~~ ~~SLUT.~~ ~~Asnilsson~~ Slut. (december 10)

N:r 54. Till Henne. N:r 54. (A. K. W.)

N:o 1 Wärs N:o 1

Om i ljus mitt liv sig kläder om i mörkrets natt jag träder
Oförändrat är du älskad o min drömda brud

2

Wad jag tänker vad jag känner i min ensamhet bland vänn
Alltid, alltid du o tärna för mitt öga står.

3.

Om i sommarns blomsterdalar jag hör språk som kärlek talar
Ständigt är det dig o flicka som mitt öra hör.

4.

Huru huru dock förklara dessa känslor underbara
Dessa helga gudaliljor våra hjärtan nå.

5.

Ha från jordens grus vi flyktat ha vi ren vår vandring lyktat
Eller är månne det hela Blott en salig dröm.

6.

Du all kärleks milda fader ibland englars vita rader
Låt, ack låt de tvänne hjärtan Evigt drömma få.

Slut Slut Slut

N:r 55 Djupadal.

Vårs n:o 1

Flyg sångens milda vita duva flyg
Bort till min våna flickas hjärta smyg
Flyg fri som fågeln i den blåa sal
Allt med en hälsning ifrån ~~Djupadal~~
En fågel hörde jag som sjöng så ömt
Den enkla sång jag i min barndom drömt
Det var helt visst en liten näktergal
Som byggt sitt sångarslott i ~~Djupadal.~~

Vårs n:o 2.

Då tänkte jag ack om jag kunde få
En enda ton uppå min lyra slå
Då skulle jag i mina drömmars fall
Om tro och kärlek sjunga varje kväll
En främling stod jag där och hörde nyss
Hur lilla fjäriln stal en glödhet kyss
Från rosen sin sitt hjärtas ideal
Här är så kärleksfullt i Djupadal.

Vårs n:o 3.

Då tänkte jag ack om hon vore här
Den våna flicka som jag har så kär
Då skulle jag likt fjäriln gjorde nyss
Från hennes läppar höga kyss på kyss
Sen hörde jag små duvor i sitt bo
De viskade om kärlek och om tro
I deras hjärtan fanns ej rum för kval
Så ljuvt så gott här är i ~~Djupadal~~,

Vårs n:o 4.

Då tänkte jag så i vårt lilla bo
Skall hon och jag i ostörd frid och ro
Om kärlek viska under kvällens frid
Och jag hört den heta dagens strid.
Sen hörde jag små silverklockors ljud
De ringde samman med ett lov till Gud
Uppstämde sen många tusen toners tal
Så andaktsfullt här är i ~~Djupadal~~.

Vårs n:o 5.

Då tänkte jag om med min trogna mö

I denna dal jag leva fick och dö
Av lyckans gunst jag aldrig mer begär
Ty sällheten och friden trivas där.

Slut.

~~Almilsson~~ N:r. 56 Ola torpares föredrag. ~~Almilsson~~

Wärs n:o 1

O käraste syskon om ursäkt jag beder
Att jag med en hemmagjord visa er stör
Som jag har på papperet här skrivit neder
Ty jag är ej alls någon deklamatör.

n:o 2.

Melodi får en annan te värsera sätta
Jag inte kan gala ens kukeliku
Jag ville er endast i korthet berätta
Hur dan jag var förr och hur dan jag är nu

3.

Ja, ingen kan tro hur jag var under ruset
Gredeliner i ögon och snusi om mun
Men mor ledde bort mig till Goodtemplarhuset
Å där blev där människa av en fyllehunn

4.

War helga Guds morgon var jag jämn uti hättan
Och korsade vägen med krokiga knän
Å brännvin de drack jag som renaste vatten
Och fyllde upp lufta med tjut o med skrål.

5.

Te svärja å slåss var ja kungen i orten
Å exelbre var jag som värsta kommod
I kortspel jag dängde så karlaktigt korten
På bordet så knogarne sprutade blod.

6.

Å far min jag knackade ofta i skallen
Med bord o med stolar och annat bohag
Men mor min jag pucklade bara med pallen
För jag tyckte synd så om den som är svag.

7.

Till Wernamo marknad jag reste. Geschäften
Gick bra men förrn jag skulle resa därfrå
Jag slog en polis med en brynsten på häften

Så nära hon delade sig uti två

8.

Jag smet men blev fast sen två timmar var flydda
Å hann i en hast några jamare få
I håkte de vräkte min jordiska hydda
Men själen jag hade på krogen ändå.

9

Om nu någon skulle mig bjuda en balja
Av öl eller brännvin det säjes jag er
Så skulle jag stryppan med min rigalia
Så aldrig han kunde en tår svälja mer.

10.

Ack nu har jag stuga, jag förr hade finka
Och nu har jag gris som förr jag var själv
Å nu pallr till brunnen efter vatten jag linka
Förr låg jag å sopla i brännvinets älv.

11.

Å nu har jag mat i båd bägra å lådan
Förut jag med gifter försökte bli gödd
O nu har jag gumman Gud signe en sådan
Att traska ensam var förut jag nödd.

12

Å de kan jag eder som lyssnen förtälja
Att sprit jag ej dricker förrän vattnet tar slut
Nej hellre så skulle jag knappmålas svälja
Så att som ett piggsvin till sist jag såg ut.

Glimåkra 13.12.1917. Stod Stod Abrahamsson.

N:r 57 Calle och Lisa.

Mörs 4:o 1.

Om Calle Petterkvist jag sjunga vill en visa
Och jag vill sjunga en om en som heter Lisa.

2.

Calle var född i stora Kopparbärget
Och Lisa hon var född nånstans i södra Sverige

3.

När Calle han blev stor ville han bevåring
Och Lisa hon fick plats i staden hos en köring

4.

Men Calle han blev arg tog en general i kragen

Och Lisa ja hon blev av en korpral bedragen.

5

I arresten Calle då insattes med detsamma
Och Lisa hon blev sjuk och sedan blev hon mamma

6.

Calles far var mästers utav mål och tråden
Lisas far han var skomakare i Småland

7.

Calles pappa gick och tiggde mynt i pungar
Lisas pappa rymde ifrån mor och ungar

8

Gossar akten er för era generaler
Och flickor akta er för alla korpraler

9.

Mitt herrskap se nu hit taz lärdom av min visa
Gå inte och ställ till som Calle och som Lisa.

Slut

N:r 58 Seglaren.

Wårs n:o 1

En kulen afton når stormen ven
Och vinterns kyla låg på var ren
Wår blomma vissnad var fågel flytt
Och markens gröna ka i snö förbytt

Wårs n:o 2.

En blick mot himlen jag sände då
Wad den var härlig vad den var blå
En liten stjärna jag tindra såg
Som lyser seglarn på mörkblå våg.

N:o 3.

En liten stjärna som tindrar där
Ett ljus om natten för seglarn är
Min jag vill följa min älsklings spår
Och bli hans stjärna varhelst han går

N:o 4.

När allt på jorden är tomt och kallt
Då vill för honom jag vara allt
Och var jag förs och evart jag går
Mitt hjärta endast för honom slår.

(Fortsättning å nästa sida.

n:o 5 Wärs n:o 5

Nu är det midnatt jag är allen
Min lampa slocknat för länge sen
Med tårat öga och bruten röst
Hans namn jag viskar förutan tröst.

n:o 6.

På honom tänkes jag var minut
Och skall så göra till livets slut
Och sen jag vilar i gravens famn
Då vill jag viska min älskling namn

n:o 7

Farvål min älskling lev nöjd och säll
Njut livets lycka till sena kväll
Men glöm ej vännen med eldig själ
Vad dig möter, farvål – farvål

n:o 8.

Och kan jag icke den vännen få
Då skall min kärlek ändock bestå
Lik vinden sopar var var blomma sen
Min kärlek frotsar förgängelsen.

Slut.

N:o 59 Bevärings visa.

Wärs n:o 1

Den andra april vi lämnade Malmö stad
Snart i vagnen voro vi instuvade
Där voro officerare som snarligt tog försorg
Och till avskid vi alla hurrade
Men löjtnant sade om vi äro glada
Snart finna vi att det är slut
Med detta hemska hjut
Tig som vi vet under krigslag stå alla
Från nu till den tid när från pinan komme ut.

2.

Vi voro glada gossar som uppå tåget var
Lindrigt nyktra det kan vi väl förstå
Vi nubbade ohyggligt för att hålla modet kvar
Tills man knappast var människa att stå
Och snart vi drömma med huvud ömma
Då hörs skrik tag hit all sprit

Som ni fört med er hit
Den skall ni nog få tillbaka
Den dag då ni från pinan bliver fri

3.

Deras lagar voro stränga och diciplinen hård
Snart vi voro i kommissriggen klädd
Vi voro nu instängda inpå kasernens gård
Liksom fångar inom denna gråstensvägg
Nej Gud förskona oss från Carlskrona
Från denna nöd och sura bröd
Och av dess överflöd
Av uppställning honnör och marschering
Snart beväringen skall prisa att bli fri från denna nöd.

4.

Snart voro vi inövade i detta kronans skick
Med marschering och exering och honnör
Men endast tomma magar vi för besväret fick
Och så småningom vi miste vårt humör
Nej Gud förskona oss från Carlskrona
Från margarin och korvaskinn
Och sill som luktar hin
Men vår sång den skall gladelig klinga
Den dag då vi från pinan bliver fri.

5.

Två gånger i veckan får man visa vackra ben
Stå barfota på ett golv så kallt som is
Gud hjälpe den beväringen som inte då är ren
Han blir kallad av vår löjtnant för gris
Ja Gud förskona oss från Carlskrona
För deras grin som själva hin
Till slut skall ledsna vid
Deras tanke är att blott försöka plåga
En beväring som har kommit för att lära exercis.

(Glimåkra dec 14. 1917) Slut. Slut. ~~A Nilsson~~

N:r 60 Moses på Nilen.

Wars n:o 1

I forna tider på Nilen sam
Ett litet skepp på dess bölja fram
Och modrens tåras som pärledagg

I morgonsolen sig strålade
Och liten sjöman med fuktad kind
I skeppet förd av en sakta vind
/: Lig ankrade i våg. :/

N:o 2.

Men uppå skeppet vid styret stod
En fridens ängel med glättigt mod
Och liten sjöman helt bittert grät
När kungadottern välkomnar det
Han tyckte nog att det ledsamt var
/ Så ledsamt på Nilens våg. :/

3.

Och liten syster helt tankfull stod
Med hopp och bävan vid Nilens flod
En annan kallas att söka opp
Med glädje hon till sin moder lopp
Och efter moder och sitt begär
Den lille satt på sin moders knä
/: Då log han så innerligt nöjd :/

4.

Och när han vuxit och blivit stor
Som prins på konungens vagnar for
Ty han var konungadotterns son
Men trivdes ej uti slott och pråt
Han bättre led med Guds folk förvisst
Än leva i synder i ståt och prakt
/: Ty han efter lönen såg :/

5.

Wad heter han kan du gissa nu
Han heter Moses så säg det du
Ja just så var det min lilla vän
Nu är han hemma i himmelen
Där sjunger Moses lammets sång
Wi få nog se honom där en gång
/: Om vi går i hans spår :/.

Slut. Slut.

Stimåkra — N:r 61. Wid lindens fot. — Astråkron

Wärs n:o 1.

Wid lindens fot i dalen en liten hydda stod

Och blommorna de krusade den skönaste vår
Där stod en bänk vid väggen där sutto två en gång
De svor varandra trohet vid näktergalens sång.

Wäre n:o 2.

Tidigt med solen när den i molnrand stod
Jag ilade till hyddan där han inslumrad låg
Så föll det sig i drömmen jag såg just din bild
God morgon du min Harald och så en kyss jag fick.

3

O älskliga Anna hör på min enkla sång
Du må väl inte ångra att jag älskat dig en gång
Det faller från mitt öga mång tårar uppå kind
Det faller från mitt sinne som om du vore min.

4.

O älskliga Anna dig kysser jag ej mer
Med mildrande ögon du ej uppå mig ser
Du glömde bort din Harald så trogen och så huld
Du glömde bort hans hjärta som var så rent som guld.

5.

Du må nu dig bekläda i rikedom och glans
Och kläda dig i purpur det vackraste som fanns
I hatten bär jag blommor som du en gång mig gav
Jag bär dem till ett minne till dess jag läggs i grav

6.

Jag är nu fattig vorden min fattigdom är stor
Jag kan den ej beskriva förty jag saknar mod
Om du en gång får höra en sång invid din dörr
Så kom ihåg din Harald den du har älskat förr.

7.

Jag vandra vill nu modigt från städes och till bey
Och stämmes upp min harpas sång ty sorgset är mitt sinn
Jag ser din bild så ofta jag sjunger denna sång
Om den på harpans strängar kan ge en bättre klang.

Emits löw: Julafton 1917. Lut. ~~Albert~~ Sigfrid Nilsson.

N:r 62. Bachi-hjälte.

Wärs n:o 1. (Mel: Soldatgossen)

Min fader var en livad bror som söp varenda dag
Wid 19 år min mor han tog vid 20 föddes jag
Hans hela värld på krogen var (Wänd

Tej bränvin drack han som en karl
Han har mig givit mången klar
/: Han var min fader han :/

2

Det hördes upp i höga rond när far höll kvällskalas
Hur han var full och ändå sköp i botten varje glas
Han drack ur bränvinsflaskor två
En liter Cognac dåsuppå
Ack tänkte jag i hjärtat med
/: Den som fick vara med. :/

3

Min fader stöp på grönan lund med flaskan närmst invid
Det sads det var den första stund han bleknat i sitt liv
I Helsingör på Danmarks grund
Min farfar dog med glas för mun
Hans fader dog på Djurgårdsbrunn
/: Det var en härlig tid. :/

4.

Så varje man så blödde de så har det ständigt gått
En härlig tid de levat i en härlig död de fått
För vem vill tappla krog och kung.
Nej, supa medan man är ung
Och sedan då som bränvinkung
/: Se det är annan lott. :/

5.

Men lever jag tills jag blir stor och fyller fretton år
Till samma krog till samma bord till samma plats jag går
Där supar tagas fatat då
Där skall man finna mig också
Där vill jag och försöka gå
/: I mina fäders spår :/.

6.

Jag är en drinkargosse jag, för mig finns ingen råd
Jag har ej huld ej håller vän allt sen min fader dog
Men supa det är mitt behag
Jag super mera dag för dag
Och aldrig nånsin slutar jag
/: Och då finns ingen råd :/

Emitslöv A Nilsson Slut. Juldagen 1917. A Nilsson

N:o 63 Gesällvisa.

Wärs n:o 1.

I Wästergyllen föddes jag i stora staden Skara
Jag gjorde puts av alla slag gatpojke sad's jag vara
En vacker dag blev jag gripen på bar gärning då
jag stal äpplen i en trädgård, stadspalten fick tag i
mig och förde mig till rådstun där jag fick däng i
Tjing tjingelingelej.

2.

En gång jag stod vid stadens port då gatorna var glatta
En tjock matrona föll omkull men jag, jag bara skratta
Där låg hon och kravlade både länge och väl för att
komma upp igen. Jag sade det var hårt emot hårt
men då blev hon arg och bad mig dra åt:
Tjing tjingelingelej.

3.

Och mor min sad varenda dag Warthän skall detta bära
Och ilsken jag till slut då blev gick i skomakarlära
Men det blev snart ledsamt jag slet och svor
och stollas: Mat fick jag men jag fick också:
Tjing tjingelingelej.

4.

Jag tänkte då och var så glad ack skräp är detta bara
Jag ger mig av till Stockholms stad där kan man hur vara
Och hur det var gav jag Skara på båten fick tio riks-
daler i dusör av mästaren, packa in mina saker
nej det var sant sådana hade jag inte, klev av till
Stockholm Det var roligt så länge pängarna varade
Men sen var det: Tjing tjingelingelej.

5.

En åtta dar så där försvann och slut på kassan
Då kom en karl så farligt grann och värva mig till var det gardet
Men det blev annat liv, Exercis ärtes fläsk varenda dag
Korpralen skrek och svor Jag skall bulta skomakarn
ur dig din förbaskade: Tjing tjingelingelej.

6.

När jag utav gammal vana då jag skrattade åt karlen
Då ropade man ständigt så sätt in den karn på kroken
Och så kom jag inför majoren han slog näven i bordet

Och skrek: Jag skall vänja dig av med att supa
ditt förbaskade kreatur, ge honom 25 st.:
Tjing tjingelingelej.

7

En kväll på Gustav Adolvs torg jag skötte skarpt
Det slutade likväl med sorg jag greps utav polisen kurtisen
Jag skulle sjunga för min sköna och då hettes det
att jag skrålade och så fick jag återigen pryggel
och dessutom en spark i Tjing tjingelingelej.

8.

För mycket stryk jag fick till slut på maten var de snåla
På knekteriet jag lusten mist jag ville ut och ståta
Men, "Cula Uttra Crepedion" tänkte jag och så gav
jag gardistlivet på: Tjing tjingelingelej.

9.

Så bar det ut på äventyr till mången usel håla
När mynt där fanns var jag på styr då ej det fanns att sala.
Och så gick jag ut och in i nykterhetsföreningarne
allteftter som förtjänsten var och i Norrköping var den
så pass bra så jag blev så pass att jag såg
såna där som flyger såna där som: Tjing tjinglingelej

10.

I Grenna just ett hyggligt hål där var jag sjutton anamma
Helt nära till mitt giftermål med mästarns köksa Anna
Vi hade många roliga stunder tillsamman och jag
hade kalas varenda dag, men en dag var soppan vidbränd
och brännvinet för svagt, men då blev jag arg och gav
henne för: Tjing tjingelingelej.

11.

En annan gång jag älskade var det i staden Kalmar
En köksa flottig fet och rar mig räckte sina armar
men det var ej mycket att tala om det var bara
Tjing tjingelingelej.

12.

I Hjo i en olycklig stund där blev jag gift kantänka
Där gick jag in i ett förbund med en förmögen änka
Men hade hon pengar så hade inte jag några; ovett fick
jag så det haglade kring öronen och på ryggen
dansade var dag: Tjing tjingelingelej.

13.

Och söp hon gjorde som en tratt var argsint som en drake
Hon kola av en vacker natt sörjd av en trogen make
Då tänkte jag här skall valsas det skall bli Lieben
und Lieben lassen men så kommo släktingarne och
togo arvet och jag fick dra åt: Tjing tjingelingelej.

14.

En kväll jag kom till Hudiksvall Där var de rent befängda
Fast nordanvinden blåste kall var alla krogar stängda
Intet nattkvarter kunde erhållas och jag frös svalt
och mådde värre än: Tjing tjingelinglej.

15.

I Gävle var ett annat slag där tjänte jag en hacka
Jag draggade i sjön en dag där hitta jag en bracka
Det var ett ohyggligt lik ett kadaver som luktade
värre än Tjing tjingelingelej.

16.

I religion jag grubblat jag och läst en tjock postilla
Men nykterheten såsom lag jag inte kunde gilla
Ska säga er hur då å jag har alltid tyck mycket
om en liten Tjing tjingelingelej.

17.

Jag haft en ganska våldig flock av eesla konditioner
Nu här jag stås med trasig sock och slitna permissioner
På kvräna är det tämligen bra men i tjing är det
sämre: Tjing tjingelingelej.

18

Ja här jag stod förargad smått och på min vandring tröt
Jag beder nu få taga mått på allas edra fötter
Ja nu ha ni hört min historia jag har haft både
glada och sorgliga stunder nu är jag pank men
duggar det så är jag herre igen. Kom inte och mocka
gräl med skomakaren ty då får ni se på.

Tjing tjingelingelej.

Slut. Slut. Slut.

N:r 64 En flickas ålder.

Wärs n:o 1.

En flickas ålder månn jag törs det säga
Är som varje kurs när prästbetyget ligger, allt väl.

Den faller och den stiger Ni förstår mig väl.

2.

En slinka trettioårig vill hälst vara
När hon frågas till hur gammal hon kan vara allt väl
Å jag är sjutton bara Ni förstår mig väl.

3.

Och har hon fyllt de aderton varenda frågvis Adams son
Med samma svar hon tröstar. Allt väl
Jag sjutton blev i höstas, Ni förstår mig väl.

4

Och hinner hon till tjugofem hon börjas pruta två av dem
Men randas trettiotalet, Allt väl
Då stannar hon i valet. Ni förstår mig väl.

5.

Men åren flyga bort så fort Snart hon fyller tjugoett
Kom då och fråga. allt väl.
Om någon skulle våga. Ni förstår mig väl.

6.

Sist om hon kan räkna fyrtio för hån och vitsar ack och o
Till motgift hon behöver allt väl
Att åldern hoppa över Ni förstår mig väl.

7.

Men frågar någon doch och led, ni tyckes vara mig honger
Till svar det har ni rätt i. Allt väl
Jag nyligen fyllt trettio. Ni förstår mig väl.

Slut.

N:o 65 Min moder.

Wärs n:o 1

Jag vet ett hjärta som av kärlek lågar
Som intet fruktar men som allting vågar
Som intet fordrar men som allting giver
Som alldrig tröttat eller liknöjt bliver.

2.

Jag mänskor sett som till varann sig slutit
Men trolös vän har vännen sist förskjutit
En vet jag dock som altid trofast bliver
Som aldrig svikes aldrig övergiver

3.

O gudagåva, himmelsk sen du strålar

Ej någon dödlig här din skönhet målar
Med Gud och himmel barnet du förenar
Din bön, din kärlek, lyfter, helgar, renar.

4.

Det är din kärlek som mitt hjärta närer
Som allt vad lågt och simpelt är förtärer
Din förbön mig bland världens dimmor följer
Och levnadsstigen uti solljus höljer.

5.

Hav tack o moder för den tid som farit
Då i din närhet såsom barn jag varit
Nu möter livet faroma och striden
O, må jag då ej mista barnafriden.

6.

Nej alltid skall ditt öga barnet följa
Din kärlek leda över farlig bölja
Till sist, o moder, i de sköna landen
En evig vila skänkes trötta anden.

(Ur Blå Bandet.) Slut. Märtha Forsberg

N:r 66 Kyrkklockorna.

Wärs n:o 1

Hör hur malmens toner klara
Uti helgdagsmorgon ljuda
Och åt mänskors trötta sinnen
Wila, frid och stillhet bjuda.

N:o 2

Bygdens folk de mana, bjuda:
Kommen, kommen hit till kyrkan
Att åt eder Gud i höjden
Giva lov och pris och dyrkan.

3

Och de bjuda ro och vila
Dem som uti graven gömmas
Som därefter slutad vandring
Skola multna och förglömmas.

Ur Blå Bandet. Slut. A. Nilsson. G. Bdinden

N:r 67 Säg min vän.

Wärs n:o 1

Säg, min vän, vad är ditt mål i livet?

Wet du, vilket pund, som bleve dig givet?
Ligger levnadsvägen ljus och klar?
Är den äkta - friden, som du har?
Fjättras du av lidelsernas band?
Eller är du fri till håg och sinne?
Längtar du till härlighetens land?
Är det lugnt och ljust och gott därinne?
Svara nu, min vän, din egen själ.
Ty det är just han, som nu dig spörjer.
Kom ihåg att honom går det väl,
Som för själens ro och styrka sörjer.

Ur Blå ~~Bandet~~. Slut. ~~Astilsson~~ Fartror Frane

N:r. 68 Pärlorna.

Wärs n:o 1.

Det väldiga havet där stormen far
Med rytande dån och skum
Som bende lockar och lömskt bedrar
Den ständiga orons rum
Det lägger sitt trotsiga huvud ned
Det kuvar sitt vreda svall
Och domnar i dyningens stilla fred
Wid landets klippfasta vall.

3.

Men nere i havsdjupets tysta värld
Är dagern dunkel och matt
En ljusning av dagen därovan närd
Ej mäktar skingra den natt,
Som ruvar i tångskogens täta mås
Och famnar algernas stäpp
Och glömskans skyddande gravdok slås
Kring spillror av sjunkna skepp.

5.

Då glider en dag av strömmen fört
Ett sandkorn i musslan ner
Och lugnet, det trygga, därinne är stört
Och vinnes ej åter mer
I detta ting utan själ och sinn
Har musslan sitt öde mött
Det stinger och pinas och tränger in
I djurets skälvande kött.

Wärs n:o 2.

Det mäktiga landet som tronar trygg
På vid och orubblig grund
Och stiger av eviga händer byggt
Mot himlens strålande rund
Det äger i oförgängligt ljus
En stad med gator och torg
Och tusende skimrande sköna hus
Kring konungens höga borg.

4.

Bland djupets åbor av tusen slag
Där även musslorna bo
Av havet närda från dag till dag
De leva i stilla ro
De skydda sig inom sitt fasta skal
Och bärga sitt liv i frid
Fast runtom i havsdjupets vida sal
Det kämpas en ständig strid.

6.

Hon kan ej fly ty skild från sitt skal
Hon väntar av en säker död
Hon måste stanna det finns ej val
Och bära sin bittra nöd
Men plågan spränger den starka damm
Som band hennes dolda kraft.
Och tvingar ur hemliga källor fram
En ädel kostelig saft.

7

Kring vassa grandet i rastlös id
Så gjuter hon tår på tår
Och blir därmed outtröttligt vid
I långa dagar och år
Och målet vinnes, Det ringa ting
Som lidandet med sig bar
Ej längre stinger ty runtomkring
Det spunnits en pärla klar.

8.

Den sådd hon i ångest och möda sått
Med ständigt flödande blod
Den har till växt och fulländning nått
Den blivar en dyr klenod
Hon vet det ej men i djupets natt
Där dunklet sådde allen
Där sprider nu hennes dolda skatt
Av dagen ett återsken

9.

Men landets mäktige drott vars makt
Ej hindrande gräns vet av
Från borgens torn ger prövande akt
Jämväl på det vida hav
Han känner dess strömmar dess dolda skär
Han pejlat dess mörka djup.
Och trotsar stormarnas vilda här
Allena i bräcklig slup.

10.

Det liv som doldast i djupen fann
För honom ej hemligt är
Och skimrande pärlornas milda glans
Den är för hans hjärta kär.
Av sina tjänare en vid namn
Han kallar och giver bud
Att hämta pärlor ur havets famn
För konungens högtidsskrud.

11. Wärs 11.

Sitt värv den tyste tjänaren gör
Ur djupets skymmande rum
En samlad skatt han ~~han~~ till stranden för
Den glänser som havets skum
Han bär den till staden på ljusets höjd
Och ned för härskarens fot.
Den lägger, och konungen tar med fröjd
De sköna pärlorna mot.

Ur Illustrerad tidskrift. Slut. Efter Blå ~~Bandet~~. ~~Gast Orsett.~~

N:r 69. För sent. N:r 69.

Wärs n:o 1

Det var i solnedgångens stund
På lantlig kyrkogård
Där var en grav vid grusad gång
Som saknat ans och vård.

N:o 2.

Bredvid den gröna kullens fot
En man på knä man såg
Ett drag av sorg och smärta stor
Uti hans anlet låg.

(Forts. å nästa sida.

Wärs n:o 3.

Ifrån den fjärran Wästerns land
Till hemmets bygd han for
Där han i många, långa år
Glömt bort sin gamla mor.

n:o 4.

Han kom för sent, vid moderns grav
I kvällens stund han står
Förkrossad sjönk han ner och gråt
Den bittra ångerns tår.

Ur. Blå Bandet. Dec. 25. Slut. A. Nilsson. G. B. Linden

N:r 70 Två dikter.

I Mor I

Wärs n:o 1

Och sutto i skymmande timma
Wi ensamma, moder min.
Där ute så höstsvart låg dimma
Och vemod i blicken din.

n:o 2.

Då sökte ett huvud så tröthamt
I skötet ditt vilan ren
Då gled över pannan så smeksamt
Handen din svalkande len.

n:o 3.

Och villande yngling du förde
Till härden i hemmet skönt
Det var som om toner jag hörde
Ur sången: "En moders bön".

II Far II

Wärs n:o 1

Med säker hand du höll i plogen
Och torvan vändes svetten dröp.
Du slagan ~~på logen~~ förde uppå logen
I skinnet vinterkylan nöp.

n:o 2.

Ett hell för dig somjgav vika
Fast hoppet jäckades ibland
Hav tack för orden kärleksrika
För trycket av din fadershand.

70 Ur: Såningsmannen Slut. av. Sven. Emitslöw juldagen 1917

N:r 71 När hoppet viskar.

Wärs n:o 1

Jag lyddes till en viskande röst
När det såg som mörkast ut
Låt inte hoppet dö i ditt bröst
Så kommer lyckan till slut.

n:o 2.

Ja, tvivla ej, den kommer en gång
Din lyckas lende vår
Men nog blir din ökenvandring lång
Förs än ditt Kaanan du når.

3.

De orden skänkte mig mod på nytt
Att upptaga livets strid
Jag glömde allt det svåra ~~som~~ flytt
Och njöt utav stundens frid.

4.

Det tvivel som hos mig bodde, dog
All bittershet ~~var~~ borta var
Och åter framtiden mot mig log
Som uti min barndoms dar.

Ur. Såningsmannen 25/12 1917 Slut. ~~A Nilsson~~ av. ~~Anders Bratt~~

N:r 72 Kriget.

Kriget är en furstesöra
Wari massorna få sota
För att de ej skola vara
Sina herras över fota
Krig är despotismens näring
Därför folk i blod få vada
Mera krig – ju mera äring
Blir det i de storas lada.

Ur. Såningsmannen. Slut ~~Edw. Silverhjärta~~.

N:r 73 Wem?

Wem är, som så bittert sörjer?
Mitt hjärta ivrigt spörjer.
O, sorg och nöd, vik bort från mänskligheten
Wi länge nog ha kvalts i grymma värkligheten
O, mänskor, räcken åt varandra händer
O, kasten svärdet bort att friden återvänder.

Att läka djupa sårn och torka bittra tårn
Den vilsna värld att återföra
Av kvalens värld en himlens förgård göra.

Ur Såningsmannen Slut ~~A Nilsson~~ av. J. E. 25.12.1917

N:r 74. Äntligen...

Wärs n:o 1

Äntligen en ljusning uppå stormfyld himmel,
Äntligen ett avbrott uti stridens vimmel
Äntligen en röst som till besinning kallar
Äntligen ett skri som över världen skallar.

2.

Händer uti strupar, knivar uti händer
Blod i röda strömmar över folk och länder
Tårar, tårar, tårar uti heta floder
Lik i hemska travar, fasans ärestoder.

3.

Mord och nattsvart fasa ångest verop klagan
Sammankrökta kroppar under gisselslagan
Sammansnörda strupar sönderrivna händer
Hungerns spöke grinar emot dömda länder.

4.

Då en glimt i mörkret strålen av en ljusning
Ljudet av en viskning, av en vårens susning
Blek en hand som vinkar fridens fredens hälsning
Skuggan av en länge, länge ombedd frälsning.

5.

Hör! Ett rop av tusen inom tusen röster
I från nord och sunnan, väster och från öster
Freden! Freden! Freden! Skänk oss freden åter.
Torka världens tårar - hela världen gråter.

Ur Såningsmannen Slut. A Nilsson av. Ernst Westerberg

N:r 75. December.

Wärs n:o 1.

Det mörknar över alla mänskors öden
Och vintern hotar oss med köld och natt
Wi vandra vägar skuggade av döden
Och längesen förstummat är vårt skratt
Och sången dött i våra frusna sinnen
O, tid av skam, av ångest och av kval

Du fyller folkens liv med dystra minnen.
Ack vem kan räkna dina smärtors tal?

2.

Decemberkvällens dimma gråtung höljer
En värld, som krigets avgrundsmakt förött.
Och över blodig mark nu hungerns spöke följer
Den väg på vilken tusens liv förblött
Och fredens dröm i fjärran från oss stänges
O Gud, som folkens väg ur natten styr
Kom nu med hjälp, att detta ej förlänges
Att dock till slut en fredens morgon gryr.

Ur Såningsmannen. Slut. Dec. ~~25 Aftr~~ ~~Gustaw Åström~~

N:r 76. Tystnadens majestät N:r 76.

Kärs n:o 1

Säg, fruktar du ensamhetens
Och tystnadens majestät
När sakta din bädd det nalkas
Med mjuka, smygande fjät
Och är det i vindens susning
I träden här utanför
Blott dämpade hämdevisor
Ditt känsliga öra hör.

2.

Så våga en strid mot mönstret
- Ditt ytliga nöjesliv
Har närt det och allt det bästa
Du dödat till tidsfördriv
Den fordom så fasansfulla
Och fruktade tystnaden
Blir när du ditt "sjölv" besegrat
En kär och förtrogen vän

3.

Den blir dig en hjälp som ingen
Har varit för dig förut
En lyckobringande vänskap
På vägen till livets slut
Och när du en gång skall hädan
Till Hades och vilan gå
Står tystnaden där en ängel

Som väntar att sällskap få
Ur Såningsmannen. Slut. Alb. Sigf. Nilsson O.B.

N:r 77 Novemberhöst i Falsterbo.

Wärs n:o 1

Syrenerna fällt Sina blad i natt
Och höst sig ställt I vår blomrabbatt
Hans andedräkt Är iskall fläkt
Och ringblomman bävar därvid.

2.

Den lövskrud som låg nyss på markens stig
Tog sandstormens tåg I en blink med sig
Den for mot skyn Men bortom byn
Därute på vången den vilas nu

3

På stranden där dras Man i lä sin båt
Ty havet det fas Nu på krigarestråt
I vågors brus Mot bräddens ljus
Och på tånghögen ilsket det slås.

4.

Bland vågornas dån Hörs en sällsam röst
War kom den ifrån I novemberhöst?
"Sirenens" ljud Ger seglarn bud:
"Wär på vakt, hös är Falsterbo rev."

5.

Hör havet det gnyr Det tjutes ibland
För störtsjön jag flyr Till min vrå på land
Där skördad äng Och ärtesäng
I det tysta förbida en vår...

Ur Såningsmannen. Slut. O. Nilsson M. W.-D.

N:r 78 Än brinner det i bejarna.

Wärs n:o 1

Än brinner det i bejarna
Och röda lysa skejarna
Än höres stridens gny
Se dårarna och slavarna
Än stoppla de vid gravarna
Och trampas ned i dy.

2.

Wise, hös bäras bårarna Med slavarna och dårarna

För världens ve och våld För makten och för väldena
Från höjderna och dälderna sin själ de gett i sold.

3

Än höjas suckar jämmerskrin
Wid shrapnels och karteschers vin
Mot svart och molnhöjd sky När skall er krigets låga
Wi spörja och vi fråga En fredens morgon gry.

4.

När folken uti alla land Förenats genom broders band
När krigets faror flytt När endräkt rår i byarna
Och solen ler från skyorna Har fredens morgon grytt
Ur Såningsmannen. Slut. 25.12.1917. Harry Norberg.

N:r 79. Mor Förlåt!

Wärs n:o 1

Mor, lilla mor! O, förlåt, förlåt
Din felande son, som dig bringat till gråt
Jag vet att du sörjer och strider
O, kunde jag läka det djupa sår
Som genom ditt blödande hjärta går
Och trösta din själ som lider.

2.

Förlåt mig! Av ånger jag fäller en tår
För min skull av sorger har grånat ditt hår.
Du vaktat och väntat förgäves
O moder! skänk tröst åt ditt stackars barn.
Som blivit i världen ett vandrande flarn
Där allt som är gott förkväves.

3.

Det dallrar en känsla igenom mitt bröst
Som viskar och sias om skörd och höst
När håret har vitnat på hjässan
För sent har min ånger helt visst kommit fram
Mor! mor! Jag förmår icke bära min skam.
När det ringer till själamässan.

4.

Mor! tänk på din son, när ditt ögonpar
Av döden sluts till; när din själ bortdrar
Mot landet där sorgen den glömmes
Hur i ångest han slites i tusende kval

Här nere i jordlivets jämmerdal
Wid kullen, därunder du gömmes.

Ur. Såningsmannen. Slut. Emitslöw juldagen 1917. Apostar.

N:r 80 Kains släkte.

Wärs n:o 1

Mörk låg himlen, grå ock mulen
Över Edens lustgård grön
Livets träd, vars frukt blev stulen
Spridde hatets bittra frön
Regnet föll och fröna grodde
Edens folk ej längre trodde
På en himmel evigt skön.

2.

Kain modfäld gick på tegen
Tungt var sinnet, mörk hans blick
Hatet växte, vart han gick
Och allt tyngre blevo stegen

3

Kain såg till Abel, brodern,
Där ett altar nyss han byggt
Och han offrade av hjorden
Nyfött lamm från modern ryckt
Röken steger mot det höga
Abel gläds, men Kains öga
Blickar avundsamt och styggt

4.

Då tog Kain frukt från jorden
Offra ville också han.
Sakta, sakta, veden brann
Kain hotfull såg mot brodern.

5.

Solen lyser över Eden
Sanden bränner het
Och därute längst på heden
Går en fårahjord i bet
Löven dallra uti träden
Fågeln sjunger, allt är frid
Och på tegen växer säden
Bidande sin mognads tid.

6.

Då går Kain ut på heden
Abel är hos sina får;
Kain skönjer huru veden
Sakta upp i lågor går
Hatet växer till en plåga
Hatet sjuder i hans själ
Hatet flammar upp i låga
Och han slår sin bror ihjäl

7.

Och Kain han hörde en ropande röst
Och ängslan kom i hans blodstänkta bröst
Han flydde för Herrens röst
Och samvetets röst i sitt eget bröst
– Än irrar hans släkte på heden
Och finnes ej vägen till Eden

Ur Såningsmannen Slut 26.12.1917. Carl Grevmans

N:r 81. Min blonda, ljuva idyll.

Wärs n:o 1.

Du föddes i sommartider
Då skogsbacken var av smultron röd
Och ensligt i vallaretider
En koskällas pingel ljöd
Du lärde dig ekot härma
Och smekande fågellock;
Du kunde vid bäcken svärma
Och fly över sten och stock;
Du trallade hela dagen
Av solsken och vind betagen
Du blonda ljuva idyll.

2.

Sen kommo de hårda tider
Det röjdes och höggs så vilt på mon
Du flydde från gröna lider
Och slut var med hjärteron
I storstadens brus och vimmel.
Du vilse och ensam gick
En flik från din blåa himmel
Från gatan du skåda fick.

Då tålde du slag och slängar
Din visa du sjöng för pängar
Du blonda ljuva idyll.

3

Du gick med din jänteflåta
Och ögonen logo som sippor blå
Du sjöng för att få något äta
Men se det var knappt ändå
Och rösten som fordom smälte
Så skogen i andakt stod
Fick vemod av bröst, som svälte
Och färg av ditt hjärtblod
Ett är, när av fröjd man sjunger
Ett annat är sång av hunger
Du blonda ljuva idyll.

4.

En dag, då du sjöng för kosten
Du tonen ej mera höll
Du plötsligt blev blek som frosten
Och sakta till marken föll.
I storstadens brus och vimmel
Där blek du på gatan låg
En flik av din blåa himmel
Du döende ännu såg
Nu gömd under snön den kalla
Och glömd är väl snart av alla
Min blonda ljuva idyll.

Hr. Säningsmannen. Slut. T. S-m.

N:r 82. Det mörknar över vägen.

Wärs n:o 1

Det mörknar över vägen. Hjärtat öde
Stå träden under rymdens ro
Och matt och bleknat darrar solens flöde
Kring värld där dödens skuggor bo.

2.

Wår dag är mörk av trist och tungt bekymmer
Wår framtid ligger ytterst grå
Och tyngre svartare det ständigt skymmer
Kring vägarna där trött vi gå.

3.

Och kriget växer. Jorden blir en öken
Ty skonlöst härjas by och stad
Se barn och kvinnor gå som bleka spöken
På fält, där korsen stå i rad.

4.

Barmhärtighet! mot himlen folken skria
Men hon är skändad, hånad, glömd
Och fredens dag, som några hoppfullt sia
Är blott en dröm av dåras drömd.

Ur Såningsmannen ~~Aftonsv.~~ Slut. 26. dec. 1917. av. ~~Gustav Åström~~

N:r 83 Anne Mari och Pelle.

Wärs n:o 1

Fattig var hon fattig var han
Fattiga voro båda Kärleken lika brinnande brann
Kärleken är en våda.

2

Båda de voro arbetsgeni tjänte på samma ställe
Pelle blev kär i Anne Mari Anne Mari i Pelle.

3

Anne Mari var fyllig och vän vacker som Bellmans Ulla
Pelle var född i Kronobergs län Anne Mari var kulla.

4

Amor han siktar säkert minssan lätt man av honom såras
Mia och Pelle togo varann bröllopet stod i våras.

5.

Stuga de ha så vacker som få högt vid en skog belägen
Takåsen med en järnflagga på synes så väl från vägen.

6.

Kossa i bås och kalv i ett hörn nasse uti en sbia
Wärphönor två på ladugårdsdörrn kackla sin litania.

7.

Horngumsen är med julgrisen bror kontrabasist förrästen
Hunden som efter råttkatten snor skäller som själva prästen.

8.

Snart är det jul och Anne Mari lyser som själva solen
Pelle en gammal folkmelodi lockar utur fiolen.

9.

Solo en sväng på teljan hon tar än är hon frisk i viljan

Känner sig som då kronbrud hon var påskaftonen vid

10

Liljan

Mia och Pelle le mot varann lyckan de kring sig skåda
Guld äger varken hon eller han Kärlek de äga båda.

Emitslöv annandag jul. Slut. Albert Sigfrid Nilsson

N:r 84 Italienska flickans visa.

Wärs n:o 1

På Italiens nejder där min vagga stod
O, min barndom hur lycklig den var
Där jag ägde ett hem vid den stilla flod
Och jag ägde båd' moder o far

2.

Där jag strövade full utav frid och fröjd
Omkring dalar och grönskande fält
Då sjöng jag min visa så glad och så nöjd
Mången gång under himmelens tält.

3

Men den tiden har flytt mina femton år
Warit rika på växlingar nog
Låt mig se det är redan det fjärde år
Sen min fader på slagfältet dog.

4.

Och min moder hon lades i grav inom kort
O den tiden den minns jag så väl
Det bästa jag ägde det buro de bort
Och myllade graven igen

5.

Här är skönt det är sant skön är vinterns snö
Skön är drömmande sommarsols glans.
Och här ville jag leva här ville jag dö
Om inte Italien fanns.

6.

Men lyckan ack säg mig var finner väl den
Hän den flyr mig så vilt överallt
Ty för den som på jorden ej äger en vän
Städse livet är ödsligt och kallt.

Slut

N:o 85 Lars Petter.

Wårs n:o 1

Så grevens gods vars Petter i trasor synnes gå
De greveliga svinen han vaktade uppå
Av vem vars Petter föddes Och hur och när och allt
Han icke själv det visste blott att han föds och svalt.

2.

Den ende som åt honom en blick av ömkan ger
Var grevens unga dotter ett barn som himmelskt ler
De kråseliga råtter som henne råcks var dag
Hon gömde åt Lars Petter Så arm så sjuk så svag.

3

Då började gossen gråta och ser så hjärtans gott
Uppå den lilla flickan som därvid rodnar mått
En dag det nog kan hända jag det kan ge igen
Så har en röst mig viskat en röst från himmelen

4.

Det var nån första gången jag Herrens nattvard fått
Jag kände mig så lycklig om dig jag drömde blott
Jag drömde då så mycket som aldrig kan stå in
Jag drömde o förlåt mig jag trodde du var min.

5.

Förvåd för denna gången du ser mig ej mer hår
Men räck mig lilla blomman som du i handen hår
Och flickan räcker blomman med hand så vit så skär
Får jag den handen kyssa, ja, gärna får du det.

6.

Ack herre gud i himmelen visst har jag drömt det så
Må även och det andra i sin fullbordan gå
Så tadade Lars Petter och som en pil flög bort
Så greveliga godsen han syntes ej så fort.

7.

Men åtta år därefter Så kommer där en vagn
Till slottets marmortrappa; i vagnen satt en man
Han syntes hög och kraftfull med ädel blick och drag.
Och godset under klubban just skulle gå i dag.

8

Han ser en skymt i fönstret av en förgråtens mö
Så breder sig en rodnad uppå hans kind av snö.

Han träder in i salen auktionen börjas gå
Jag gives dubbla summan här ligger pengar slå

9.

Sen går han fram till greven som helt förkrossad satt
Behåll ert gods min herre men hälsa flickan att
Bland skatter uti världen är hon min bästa skatt
Nu lönas hennes godhet nu kan hon leva glatt.

10

I åtta år jag varit i Kalifornien och samlat millionen
För hennes godhets skull
Förakta och förskjuten av alla som jag var
Gav hon mig tröst allena nu räddar hon sin far

11

Sen går han utur salen men greven fattar mod
Och uti denna salen snart deras bröllop stod
Där vigdes de tillsamman de barndomsvänner två
Här kan man tydligt finna att Gud har ställt det så.

Emitslöw 27/12 1917. Slut. A Shilsson A Shilsson

N:r 86 Det brinnande skeppet.

Wärs n:o 1

Se ett skepp har lämnat hamnen och styr ut på böljan blå
Blåsten vindar uti seglen att vårt skepp framrusa må
Över oceanens böljor Kalifornien målet är
Och vid framkomsten av resan guld vi skola skörda där.

2.

Så i önskningar man drömmer medan skeppet kosan styr
Till ett mål för långa resan ingen svårighet man skyr
Ty man tänker blott på lycka och på framtid ljus och lång
Därför är man glad till sinnes under vågens vilda sång.

3.

Ibland dem som lyckan sökte är en moder med sitt barn
Som till västern ivrigt längtar och om resans mål är snar
Hennes man har allaredan rest och hem berett förut
Och han komma skall till mötes vid den långa resans slut.

4.

Bäst man tänker ingen fara ges allarm vad är det vad?
Oceanens bölja ryter Wattnet fradgas på vår våg
Kanske har vårt skepp gått sönder helt förskräckt man frågar så
Alla uppå däcket rusa att av faran höra få.

5.

Skeppet brinner hjälp att släcka ropa sjömän springande
Se hur röken svart framtränger och eldtungan flammande
Allt förgäves skeppet sjunker ut med räddningsbåtarne
Se hur alla ivrigt söka att i dem sig plats förse

6.

Sista båten lämnat skeppet men vad ser man uppå däcka
Modern som till västern skulle med sin lille son så täcka
Finns ej plats för dem i båten nej blott en kan plats där få
Skepparn är i kaptenen tages, väljen vem av er skall gå.

7.

Först synes modern tveksam vara men beslut hon fattat har
Sonen skall gå med i båten Modern ensam stannar kvar
Hon sin son för sista gången Kärleksfullt omfamnar då
Avskedstårar ymnigt blandas men nu högt hon tages så:

8.

Gå min son i räddningsbåten jag kan gärna stanna här
O mitt barn glöm ej din moder avskeds kyssen brännhet är
Var nu alltid snäll min gosse hälsa pappa ifrån mig
Att jag fann min grav på skeppet och jag villigt dog för dig.

9.

Sedan båten lämnat skeppet det i havets djup försvann
Sonen blev i båten räddad Modern grav på skeppet fann
Moderns kärlek rör oss alla Men en större kärlek har
Jesus oss en gång bevisat O besinna det ovan.

10.

Nån på korset han blev spikad Gudakärlek djupt oss rör
Bedre han för sina bödlar Och för fienderna dör
Ja för oss och hela världen Jesus syndaskulden bar
Han dig frälsar och förlorar O besinna det ovan.

Slut. Slut. Slut.

N:r 87 Kärlekens makt.

(Mel: Under Paris broar. / Wårs n:o 1.

Det var en höstekväll, en gång i kastanjallén
Vi sjöngo där vår kärlekssång uti månens sken
I en buske vi satto då
Och drömde i höstkvällens frid Vi glömde bort
Att inom kort kan kärlek förvandlas i strid

Refräng:

Kärlekens stora makt håller sin trogna vakt
När tvänne förälskade människobarn
Ha fångats i kärlekens mystiska garn
De mötas ständigt då, där aldrig andra gå
Besegla löftet om trohetens längd
Med kyssar och smek i mängd.

2.

Vår kärlekslycka räckte än in i sommardar
Då avsked från en älskad vän jag så sorgsen tar
Jag gick ombord, och kärleksord
Hon viskar i örat så öm Så glad i håg
På havets våg jag sjunger liksom i en dröm.

Refräng:

Kärlekens stora makt etc.

3.

Så gingo åren snabbt förbi tidens flykt är skön
Jag vände hem så glad och fri till min trohets lön
Men lyckan svek min ungdomslek
Och flickan var gift med en ann, jag hörde på
Om kvällen då hon karleksfullt sjöng för sin man.

Refräng:

Kärlekens stora makt etc.

Emitslöw 28.12.1917. Slut. ~~Alhilsson~~ W. L-m.

N:r 88 Barnamorden i Hälsingborg.

Wärs n:o 1. (Mel: Elvsborgsvisan.)

Ett sorgespel skall jag tala om
Wari detaljer så smått framkom
Det är om barnen de stackars små
Som fasan själva ej alls förstå.

2.

I Hälsingborg, sundets vackra stad
Syns varje mänska så nöjd och glad
Därinom uselheten dock bor
Långt mera än kanske någon tror

3.

Det var en maka som gjorde i
Så kallad fosterbarnsindustri
Wart barn hos henne mot döden gick

I ett fös allt dock betält hon fick

4.

Man ryser uti sin själ med fog
Wid tanken på hur hon livet tog
På dessa åtta små arma barn
Som kommit hade i hennes garn

5.

Hon lade dem i en balja ned
Det stackars barnet i kval sig vred
Nås det i vattnet så varmt som glöd
Gick fös att möta så hemsk sin död

6

Men Hilda Nilsson blev obrörd
Hon sörjde blott att hon ej blev störd
Hon skaffade sig snart nog praktik
Att med ett lock tysta barnens skrik.

7.

Nås barnen tagits av döden sen
Dess lik blev lagt uti fotogin
Och elden gjorde processen kort
Att barnens lik hastigt skaffa bort

8.

 Couv moder itt barn dock saknade
Och hennes misstankar vaknade
Hon till polisen då genast gick
Och Hilda Nilsson förhöras fick.

9.

Fast hon då genast var på sin vakt
Fick dock polisen idagen bragt
Att åtta barn alla mycket små
Till evighetens hade fått på.

10

Att skaffa pengar det varit blott
Som henne drev till det hemska brott
Hur kan en kvinna väl bli så hård
Mot barn som lämnats i hennes vård.

11

Men hon som dödat de arma små
Nog straffet därför ej skall undgå

Och hon får [illegible] utav Gud till sist
Wad hon förtjänat; det är då visst.

Emitslöv 30 dec. 1917. Slut. Albert Nilsson av. W. L.-m.

N:r 89: Karolina.

Wärs n:o 1. (Melodi: Marinvisan)

Wem tror ni väl kan lindra mitt hjärtas bittra kval
Jo det kan Karolina, därom är inte tal
När jag behöver tröst har jag intet annat val
Än lunka då iväg till Karolina.

2.

När bara hon får se mej så blir hon hjärtligt glad
Och då så bjuder hon både brännevin och mad
Och då så må ni tro att jag själv ä inte lad
Jag äter rubb och stubb för Karolina.

3.

Och hon blir aldrig lessen hur än jag bär mig åt
Om än så galet säger hon, "De va osse nåt."
Om jag är litet fnurrig hon tänker inte påt
Ja, hon en ängel är, min Karolina.

4.

Och har jag kassafeber, till henne då jag går
Ty just den där slags febern hon lindra rätt förstår
Och nöjd och glad hon blives om en kyss som lön honfår
Ja, oersättlig är hon, min Karolina.

5.

Hon stoppar mina strumpor, hon blankar mina skor
Och med min tvätt från morgon till kväll hon ofta gnor
Men alla andra manfolk ä falska jämt hon tror
Jag ensam står i gunst hos Karolina.

6.

Men gifta mej med henne jag aldrig tänkt uppå.
Ty riktig kärlek säger hon kan hon ej förstå.
Men hon trots det är lika förtjust i mej ändå
Hon älskas på sitt sätt, min Karolina.

av Nisse L. 30.12.1917. Slut. av Nisse L.

N:o 90 På Roines strand.

Wärs n:o 1

Hjorden betar och klockan klingar
Klockan klingas på Roines strand.

Svanen flyger med vita vingar
Flyger ensam vid molnens strand
Vårens vindar i löven gå
Solen skiner och sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roines strand.

2.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommarsky
Broder min är ett ax på logen
Syster min är ett vinterny.
Ensam är jag som hedens ljung
Blommar ensam och vissnar ung
Sjunger, sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roines strand.

3.

Om den strålande solen visste
Om hon visste mitt hjärtas håg
Allt itt leende sken hon miste
Skulle sjunka i kvällens våg
Sjunka sjunka i nattens famn
Men jag viskar min älsklings namn
Sjunger, sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roines strand.

Slut

N:o 91 Styrso-valsen. N:o 91.

Wars n:o 1.

Styrsövalsen, spelmänner dra'n
Kom mitt lilla barn vi ta'r'n
Nu jag lägger armen om ditt liv
Du mitt vårna liv.
Hör uppå fiol å dragspelslåt
Kom min lilla vän vi följas åt
Du min lilla rara, svänga dej, hänga dej.
Om min hals i vals.

Refräng.

Tolo du ska vid min sida, glida
Allt på månljus sjö, över vågorna de klara
Fara vi, min rara nu.

2.

Tag å drag på dragspel å fiol
Mången liten glad triol
Kom, min skatt, så sött och full i skratt
I min famn i natt.
Hör uppå fiol. etc. Refräng —.

3.

Havet speglar månen i det blå
Speglar alla stjärnor små
Som en älva svävas du på tå
Så ska valsen gå.
Hör uppå fiol etc. Refräng. —.

4.

Ut på hav i månenatt vi gå
Vi ska vara baras två
Munnens ros å liljorna de små
Kan jag då väl få.
Hör uppå fiol etc. Refräng.

Emitslöw 1.1.1918. Slut. ~~A Milsson~~ ~~A Milsson~~

N:r 92 Fredswisa. N:r 92.

Mel. Sommarsol till Wärs n:o 1 sista stund.

Fyra år ha krigets vågor
Rullat över land och hav
Nedlagt, efter svåra plågor
Mången i en tidig grav
Tröstlös sorg och djupa hjärtesår
Ständigt gått uti dess spår
Stora verk av männskohänder
Ha förstörts av krigets brand.

2.

Mannen har från hustrun tagits
Barn och mor stå utan stöd
Obarmhärtigt har han dragits
Ut till strid på liv och död
Kanske kommer slutet där en dag
Sådan är ju krigets lag
Fosterlandet har dem kallat
Till sitt värn i nödens stunde

3

Warför skall man längre kämpa?
Warför lida svält och nöd?
Låt kanonens dån nu dämpa!
Giv åt mänskligheten bröd!
Ha vi ej på jorden samma rätt
Mänskovärdet är blott ett
Warför skall man då fortsätta
Att nedgöra släktet vårt.

4.

Låten fredens klockor singa
Låt oss glömma tid som flytt
Låten vänskapsord sig svinga
Genom rymden ut på nytt
Låten tvister, split och krigsutbrott
Bli ett svunnet minne blott
Skänk åt sorgsna hjärtan lisa
Skänk oss fred i evighet.

Emitslöw jan. 2. 1918. Slut ~~Albert Sigf. Nilsson~~

N:r 93. Maj-sång.

Mel.: Wintern rasat ut Wårs n:o 1. bland våra fjällar
Sköna maj! Wälkommen till oss åter
Att avlösa vintern kall och grå
Som med saknad någon ej begråter
Nu då himmelen är klar och blå
Sköna maj välkommen till oss är du
Efterlängtad alltid varje år
I så fager grönska jorden klär du
Leve livet! Hej! Nu är det vår.

2.

Tusenskönorna på gröna ängen
Lysa där nu som små stjärneljus
Blommorna i rika blomstersängen
Trivas bättre där än inomhus.
Sköna maj etc.

3.

Wintersbrasan nu ej mer behagen
Bjuda kan, då solen vänligt ler
Nu snart nalkas sköna sommardagen

Ut i skog och mark man sig begär
Skôna maj! Välkommen till oss ås du
Efterlängtad alltid varje ås
I så fager grönska jorden klär du
Lev livet! Hej! Nu ås det vås:.

4.

Blodet nu i spända ådror ijuder
Hjärtat slås nu i så munter takt
Då till fest naturen nu oss bjuder
Med berusande och väldig makt.
Skôna maj! etc.

5.

Nu det jublas skall omkring i vårna
Nu ij mer man lyder något tvång
Och det kittlas ända ner i tårna
Överallt hörs hurrarop och sång.
Skôna maj! etc.

6.

Alla sorger måste nu ge vika
Hälsa, kraft vi nu inandas få
Alla känna sig nu bottenlika
Under himmel hög och klar och blå.
Skôna maj! etc.

Slut av N.L.

N:o 94 Norrlänningens hemlängtan.

Wals n:o 1

Vi längtas du åter till fädernestrand
Mitt hjärta! Vi slås du oroligt?
När barndomens minnen de vicka ibland
Om hembygdens skogar förtroligt?
Förgäves du ängras den brinnande lust
Som gäckande drev dig till främmande kust
Från hembygdens skogar och dalar

n:o 2.

Vad drömde du väl om den främmande jord
Vad hoppas du ännu i söder?
Vi sökte du hjärtan - finns ej de i nord?
Var finnas väl trognare bröder.
Vad sökte du fjärran, vad brände din håg.

Wad såg du i söder som icke du såg
I hembygdens skogar och dalar?

3.

Jag minnes min hembygd vid dånande flod
Där molnen sig vila på fjällen,
Där åldriga skogen mot stormarne stod
En grönskande mur omkring tjällen!
Där livet var oskuld och friden blott log
När dagen rann opp eller nattvakteln slog
I hembygdens skogar och dalar.

4.

Wäl sover min fader vid gungande hav
Där grönskande gran honom söver
Och granarne gro kring den älskandes grav
Och fläta sitt skuggvalv däröver. –
Men fädernetjället det blomstrar ju än
Och moder och vänner mig mana igen
Till hembygdens skogar och dalar.

5.

Jag kommer! jag kommer väl fjärran ifrån
En gång till att famna er åter!
Men kanske försent står de älskades son
Wid gravarnes marmor och gråter.
Då står jag förskjuten, där älskad jag var
Och gråter vid minnet av forntida dar
I hembygdens skogar och dalar.

Emitslöw jan 5. 1918. ~~Slut.~~ av. ~~Elias Selstett.~~

N:r 95 Hallå, Hallå. N:r 95.

(Tjyperarys efterträdare) N:o 1 ord av. W. L-m. musik av. H. Fregsson.

Freddy Hall från London, var en ung student;
Snällt han läste för att bliva präst.
Med hans levnadsnöjen var det klent bevänt;
Aldrig var han med om fäst,
Han ville läsa, fast kamraterna
Nästan varje då så roligt ha.
Inte hjälpte det, att i hans dublett,
Man högljutt sjöng uti kvartett.

Refräng:

Hallå, hallå, Freddy käre vän,

Nu är vi vilja bo dig med igen
Du har det Inte riktigt lätt
Att bli borta ifrån din dubblett
Hallå, hallå välkommen i vårt lag
Där är alltid fest från natt till dag
Där kan du vara lugn för att du skall låta
Leva livet som du bör.

2.

Svårt var dock i längden, att ej följa med;
Freddy glömde bort att bliva präst;
Trestad blev han också riktigt med beskid
Och tyckte följa med blev bäst.
Och nås han upprymd kom till en lokal
Så blev det utan tal en trevlig bal
Och framåt klockan fem när Freddy ville hem
Så sjöngo flickorna med klang:

Refräng.

Hallå hallå, gamle gode vän,
Är du icke mer på drift igen
Du har det inte riktigt lätt
Att bli hemma uti din dubblett
Hallå, hallå, välkommen i vårt lag
Där är alltid fest från natt till dag
Där kan du vara lugn för att du skall låta
Leva livet som du bör.

3.

Så gick livet länge; glädjen tog ej slut
Ingen malört kom i deras glas.
Till dess krigets faror plötsligt bröto ut
Till fronten Freddy skulle dras
Då blev det sorg i annars muntra lag
Där Freddys glada drag syntes varje dag
När tåget skulle gå så stodo flickor små
Och sjöngo sången ändrad, så:

Refräng:

Adjö, adjö, kära gode vän
Kanske kommer aldrig du igen
Då ska vi trogna vänner bli,
Och fortsätta med ditt festen

Adjö, adjö, Freddy du vår vän
Kronan ibland alla glada mån
Vi till ditt goda och glada minnes åra
Skola fira fest i natt.

4.

Freddy vår vid fronten, ville inte slåss
Kriga aldrig varit hans passion
Därför sattes han tillbaka att med oss
Båra skott till var station.
Och ingen kan väl därför känna harm
När han kärlekswarm går arm i arm
Ibland med en blondin så söt och rar och fin
Som ständigt sjunger melodin:

Refräng:

Hallå, hallå, Freddy gamle vän
Är du ute nu på vift igen.
Du har det inte riktigt lätt
Att på vackra flickor bliva mätt
Hallå, hallå, Freddy du min vän
En väninna ny du har igen
Uppå varje plats man alltid hör dig sjunga:
"Fram med nästa vackra tås."

Smitslöv 5 jan. 1918. Slut. Albert Sigfrid Nilsson.

N:o 96 Uti dalen. N:o 96.

Wårs n:o 1.

Uti dalen ibland blommor små,
Invid bäcken skall min hydda stå.
1: Glad och lycklig vill jag leva dås,
Ty jag har en vän så kås :1

Wårs n:o 2.

Uti dalen hörs ej stormens gny,
Vindas sura lätt på silversky,
1: Och i träden hörs fåglas mång'
Stämma upp sin glada sång. :1

3.

Uti dalen finns ej hat och split
Sorg och kval de finna aldrig dit
1: Endast gladje, kärlek, hopp och tro
Kunna bygga där sitt bo. :1

4

Uti dalen kvällen är så skön
All naturen där gör aftonbön.
/: Och vid tusen milda stjärnors glans
Elvor sväva uti glans. :/

5.

Uti dalen, ibland blommor små
Invid bäcken, skall min hydda stå
/: Glad och lycklig skall jag leva där
Med den vän jag har så kär. :/

~~A. Nilsson~~, 5.1.1918. Slut. (Emitslöv) Albert Sigfrid Nilsson.

N:o 97 Carl och Teresia. N:o 97.

Melodi: I Strassburg där bodde: . . . . .

Wärs n:o 1.

För er gott folk en visa jag sjunga vill i dag,
En vacker kärleksvisa, som väcker ert behag
Om Carl och om Teresia, den visan handla må
Som här i livet icke varandra kunde få.

2.

Theresias far och mor hade gott om gods och guld
Och så en fager dotter så trogen och så huld.
Hon älskade en gosse och Carl var gossens namn
Och vilat mången gång hade hon uti hans famn

3.

Wid Emåns vackra strand föddes dessa bägge två
Men Carl sin hulda flicka dock icke kunde få
Ty hennes far och mor voro hårdare än sten
Så Carl sig ensam kände, som fågelen på gren.

4.

Warför skall snöda guldet få skilja hjärtan åt
Och bringa barndomsvänner så mycken sorg och gråt?
Warför kan Carl ej vännen din kärleksrika få?
Då alla inför Gud dock en gång lika stå.

5.

O, min Theresia ville jag bära på min arm
Och trycka henne trofast var dag intill min barm
Jag skulle henne skydda för sorger och för nöd,
Jag skulle henne älska i både liv och död.

6.

Ack om hon vore fattig och jag så rik och fin
Då fick jag kanske kalla Theresia för min
Men nu uti mitt hjärta min sorg jag bära får
Wem vet när det kan läkas, mitt djupa hjärtesår.

Emetslöw 6. 1. 1918. Slut A. S. Nilsson. av. L.-m.

N:o 98 Ungkarlarnas friarevisa.

av. Nisse L. Wärs n:o 1. (Mel: Friare ha ju alla flickor)

Alla gossar vilja ~~gifta~~ sig gifta
Wilja sig ha en liten fru
Wilja bekantskap med flickorna slifta
Kära de bli på stunden ju.
/: Tag dig en mö uti ungdomens vår
Med rosiga kinder och lockigt hår. :/

2.

Fria till bagarens mulliga Bertha
Aldrig du fattas i huset då bröd;
Hon har ett önt och ett älskande hjärta
Troget dig både i liv och i död
/: Skynda dig fria till Bertha min vän!
Sådant tillfälle ej kommer igen. :/

3.

Om du får korgen av bagarens Bertha
Häng dig, min vän, då ej genast för det
Wänd dig i stället till hökarens Hertha
Rar och förtjusande liten och nätt
/: Hon dig sitt hjärta helt säkert då ger
Käraste gosse vad vill du ha mer :/.

4.

Flickor här finns jag försäkrar i massa
Fästmän de vilja ju allihop ha'
Och för det mesta så äga de kassa
Pänningar äro ju alltid bra
/: Tag dig en flicka som pängar har
Lycklig du blir sin alla dar. :/

5.

Om du ämnar en dag att fria
Och du ej vet vart du skall gå
Tänk då att målarens vackra Maria.

Du helt säkert till fru kan få.
/: Hon kan dig älska i lust och i nöd
Hon kan dig måla båd grön och röd. :/

6.

Så finns slaktarens långa Gustava
Bländande vacker som en sol.
Fastän då du henne skall kyssa.
Får du stiga upp på en stol
/: Hurra för Gustava, hennes skål!
Lång som en flaggstång, smal som en ål. :/

7

Inte nej inte vi ska väl glömma
Krögarens Emma, som är så fin.
Hon som förutan ansträngning kan tömma
När hon behagar en hel flaska vin
/: Hurra för Emma, så söt och så fin!
Hon dricker både konjak och brännevin. :/

~~A.S.Nilsson~~. 6.1.1918. Slut. ~~A.S.Nilsson~~

N:r 99. Hjärterö-valsen.

Musik av: David Hellström. vars n:o 1 ord av ~~Göran Svennins~~.

Hjärtans kära mö lella vän uppå Hjärterö
Månen lyser klar uppå brögga vi valsen tar
Här å fläng å dragspelsgnäll tag en vals i månskenskväll
Lella vän, en dans uti månens glans
Du min skatt Här ska valsas i natt.

Hjärtevän på hjärterö
Wi snurrar å far, lella rara mö
Än en vals ve dragspelsgnäll
Å senn ska vi svärma i månskenskväll.

2.

Mången flicka grann Well ha mej te sin fästeman
Ja får mången vink Men ja ser ej åt ögnablink
Jag ej tittar åt nån mer När du ser på mej å ler
Lella vän en dans Uti månens glans
Du min skatt Här ska valsas i natt

Hjärtevän på hjärterö
Wi snurrar å far, lella rara mö
Än en vals ve dragspelsgnäll
Å senn ska vi svärma i månskenskväll.

3.

Ringen fin å gull — Ska ja ge dej så kärleksfull
Uppå Hjärterö — Ska vi bögga vår stuga rö
Uti stormig höstekväll — Ska vi må vid spisens häll
Lella vän, en dans — Uti månens glans
Du min skatt — Här ska valsas i natt.

Hjärtevän på Hjärterö
Wi snurrar å far lella rara mö
Än en vals ve dragspelsgnäll
Å senn ska vi svärma i månskenskvälle

Emils löw | januari 6. | Slut. | 1918 | Alb. | Sigf. | Nilsson

N:o 100. CHARLOTTA.

Musik av: ~~Siegfried Schultz~~. Wärs n:o 1. ord av. W. R.-m.

Nog vet ni vem Charlotta är
Hon står i sin ciggaraffär
Bland tuggtobak och kuttingar med snus
Hon går förutan minsta risk
Om dagen innanför sin disk
Och ordnar med cigarrer och kardus
Men när så dagens timmar gått
Då får Charlotta fasligt brått
Att ta sin dräkt av siden på.
Och när hon så går till sin restaurang
Då hör hon bland glas och bland flaskors klang.
En hälsningssång ljuda så:

Refräng.

Hej du vår vän Charlotta
Wälkommen hit i dag
Drick och känn dig nöjd
Här är lust och fröjd
Här är allt till ditt behag
Hej du vår vän Charlotta
Supera med oss här
Sag oss sedan var Du till sommarn far
Ty vi andra vilja också vara där.

Wärs n:o 2. Wärs.

Charlotta hörde på och log.

Och sen ett glas med punsch hon tog
Och drack en skål för sommarns badortsliv
Sen sade hon att Mölle strand
Nog var den plats som hon ibland
Sig tänkte som sitt sommarperspektiv
Men som en äkta dygdens ros
Hon ensam ville fly sin kos
Och ej ens ha sin vänkrets med
Och fastän de skreko och bråkade
Och stackars Charlotta utbråkade
Så sjöngo de dock likt sin sed:

Refräng:

Hej du vår vän Charlotta.
Välkommen hit i dag
Drick och känn dig nöjd
Här är lust och fröjd
Här är allt till ditt behag
Hej du vår vän Charlotta
Supera med oss här
Låg oss sedan var
Du till sommarn far
Ty vi andra vilja också vara där.

3.

När sommarn så kom nästa gång
Med värme sol och fågelsång
Då reste alla vännerna åstad
De tänkte helt naturligt då
Att sin vänninna träffa få
I Mölle skulle hon ju ha sitt bad
Men ack! Charlotta visste visst
Sin tillflykt ta till kvinnolist
Ty hon lät vännerna bli kvar
Istället för hon med en export
Att bada gemensamt uti Ekans
Ty samvete hon ej har.

Refräng:

Hej du vår vän Charlotta. etc.

Slut Slut

N:o 101 Nyaste Sjömansvisan.

av. N. L. Wärs n:o 1. (Mel.: Marinvisan.)

Jag ä en livad sjöman till både kropp och själ
Jag alla tråkigheter och sorger slår ihjäl,
Ja' ä' så gla' i hågen från hjässan ned till häl
När jag med skutan plöjer salta vågen.

2.

Jag haver mig en flicka o' den som ä' så rar
Hon blis så rö om nosen när som en kyss ja' tar
Och kors va' hon blis lessen, när ut på sjön ja far
Där jag med skutan plöjer salta vågen.

3.

Men trohet har hon lovat mej mången, mången gång
Och nog jag längtar hemåt, när resan varit lång
Men tiden går så fort under munterhet och sång
När jag med skutan plöjer salta vågen.

4.

Och när jag så hemkommer till mötes hon mig ä
Och då har hon ju blivit mig fyradubbelt kär
Jag glad i hågen henne på mina armar bär
Och glömmer skutan uppå salta vågen.

5.

Jag pluringar ska' samla o' jag ska' ej va' sen,
Att köpa mig en skuta och så bli själv kapten,
Ty allrabäst det är ju att stå på egna ben
Då jag med skutan plöjer salta vågen.

6.

O' när jag kommer åter, så ska vårt bröllop stå
Sen får min brud mej följa på böljorna de blå
Och lyckligare par ska' ej finnas än vi två
När vi med skutan plöja salta vågen.

Emitslöv 6.1. 1918. ~~[illegible]~~ Slut

N:o 102 Tusen rosor röda. N:o 102.

Ord av. ~~Nalle Halldén~~.. [redacted]. Musik ~~av Frans Lehár~~

Elvira: Pablo minns du än vår gamla vals
Den som du sjöng då du mig kysste första gång?

Pablo:

Om jag minns min älskling! (Int. alls!)
Ack vilka minnen vakna ej vid denna sång!

Elvira:

Djupt i hjärtat inne än jag bär
De ord du sade, då jag räkte dig min mun

Pablo.:

Det var väl ett citat, nånting så här:
Låt mig få hejda tidens flykt blott en sekund!

Elvira.:

Du förde mig, jag visste ej varthän
Vi gingo under parkens gamla trän
Ingen såg oss då.
Ack, det var en dröm och lyckan svann
Blott tomhet vid din sida här jag fann.

Pablo.:

Nej i en dessa, Bör ej vara fler än två.
Lyckan flyr, min vän, kommer ej igen,
Ej hjälper det att jaga den.

Elvira.:

Och du sjöng med armen om min hals,
Sjöng vår vals, vår egen vackra vals.

Pablo.:

(Jag minns den inte alls!)

Elvira.:

Annu valsen i mitt hjärta bor,
Samma melodi, men andra ord.

Pablo.:

Ack, helt andra ord!

Elvira.:

Tusen rosor sköda runt omkring oss glöda
Doften förs av aftonvind
~~Kind ej lutas mer mot kind~~,
Och vi lyssna kind mot kind.
Tusen rosor röda runt omkring oss glöda,
Doften förs av aftonvind,
Kind ej lutas mer mot kind.
Rosenkalkar sjunga om vår kärlek unga
Vad de viska helt diskret
Blott du och jag det vet.

Pablo.:

Rosenkalkar sjunga om din sorg den tunga

Röda rosor vissna bort, rosornas vår är kort.
Emitslöw 6 jan. 1918. Slut. ~~AMitsson~~ ~~AMitsson~~

N:o 103. Mitt hem är så ringa.

Wärs n:o 1

Mitt hem är så ringa men naggande gott
Trots plånboken alltid är tom,
Men dock är jag lika förnöjd med min lott,
Som självaste påven i Rom;
Det lilla jag har disponerar jag fritt,
Ty skräpet är mitt.

2.

En hustru det har jag som också är snäll,
Och livlig och glad ser hon ut
Hon är, tar mig katten, från morgon till kväll
Ej fåfäng en enda minut;
Hon stickar på strumpor, hon syr på maskin,
Hon sinkar porslin.

3.

Jag minnes den dagen vi satte vårt bo
Det var visst en sötebrödsdag.
Med två tomma händer stod hustrun, jo, jo
Med två tomma händer stod jag,
Men ack nu sie ha vi ett bo, icke sannt
Och det som är grannt.

4.

På väggen ett ur ifrån Dalom jag har
Det går själva tiden förbi,
Och nära intill hänger ramar, ett par
Med kungen och kungsan uti,
På golvet en matta av klutar och strå
Att hålla sig på.

5

Långt borta i stugan där står en divan
Min hustru hon kallar den så
Men annars så är det en soffa av gran
Brunmålad båd under och på
Ej gaveln och sidorna stoppningar ha
Men locket är bra.

Forts. å nästa sida.

6.

Men bäst utav alla förträffliga ting
Är sängen så grannt gredelin,
Som hustru min hängt ett sparlakan omkring
Jag tror av en gammal gardin
Ja hela tillställningen tar sig till slut
Rätt angenämt ut.

7.

I köket en hylla vi ha som är bred
Och två stycken koppar med fat
Två skåp vi ock ha där, det ena för ved
Det andra inrättat för mat
Men ack det ju händer rätt ofta som så
Att tomma de stå.

8.

Ett bord och två stolar jag äger också
Och därtill en spegel av glas,
Där kan jag mig spegla så ofta jag vill
Såväl i profil som i fase
Det lilla jag har disponerar jag fritt
Ty skräpet är mitt.

A.S. Wilson. Slut. A.S. Wilson.

N:o 104. Björkens hemlighet.

Wärs n:o 1

Wid den klara sand av en lummig strand,
Sjöng en björk ibland sina gröna visor
Och jag hörde då i hans gren däspå
Och då sjöng han en gång så:

2.

O. jag vet, jag vet, mången hemlighet
Mången flicka grät under mina grenar
Mången gosse sågs där så varm i håg
På den blåa vikens väg.

3.

Månen fagert sken på min gröna gren
Och så kom där en och skar namn i barken
Och han skar blott ett och han kysste det
Det har ingen, ingen sett.

4.

Nästa afton kom där en flicka som
Såg sig ofta om och skar namn i barken
Och hon skar blott ett och hon kysste det.
Det har ingen, ingen sett.

5.

Nästa afton sken månen på min gren
Och så kom där en och så kom den andre
Tyst liksom en hamn sökte vännens namn
I min trogna vita stam.

6.

Och min vita stam stod helt allvarsam
Och då smög det fram vad de båda skrivit
Och de märkte nog vad som stod i skog
Och jag såg därpå och log.

7.

Men då hände så att de båda två
Togo miste då och ej kysste trädet
Lilla vän, hur lätt händer icke det,
Det har ingen, ingen sett.

8.

Klara månen sken på min gröna gren
Och ett sus där ven över blad och knoppar
Och en stjärnas tår föll i vindens spår
Över jordens korta vår.

Emitslöw den 6 januari 1918 Slut. Albert Sigfrid Nilsson.

N:o 105. Arholma-valsen.

n:o 1.

Nordanstormar vänden! Stilla stjärnor tänden!
Lyssnen till legenden Om Arholma ö
Windens stilla klågan Will i vågor jaga'n
Wemodsfulla sagan Om Arholma ö.
Mångtusen stormar i brusande hav
Slungat de bräckliga skalen i kvav
Sjungit sin sång över vaggande grav
Kring Arholma ö.

n:o 2.

Ödets nornor spinnen Med vemodsfulla sinnen
Sagofulla minnen Om Arholma ö.

Hur i tidens gryning Nordanvågors dyning
Lekte tordönsflyning Wid Arholma ö.
Då sjöng musiken en ann melodi
Sjöjungfruklagon och havstrolleskri
Striden om människoöden däri
Wid Arholma ö.

3.

Mången natt vid stranden Syntes människoanden
Winkande med handen Mot Arholma ö
Då fick människoanden Högre maktes maning
Fyren fick sin daning på Arholma ö.
Sen har den sörjande anden fått ro
Wågorna söka vid stranden sitt bo
Sjömännen sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö.

4.

Tack för nordanbruset Tack för granskogssuset
Tack för blänkfyrsljuset På Arholma ö.
Tack för gång i skogen Tack för dans på logen
Tack för sången trogen Om Arholma ö.
~~A Wilsson.~~ Slut. ~~A Wilsson.~~

N:106. Nyaste skottårsvisan.

av. L-m. Wärs n:o 1. Melodi: Pallekatt

Nittonhundrasexton flickorna bli glada
Kan man mycket lätt förstå då de själva fria få
Wad det skall bli roligt viska smått förtroligt:
Lille Carl, kan jag inte dej till fästman få?
Det är roligt viska smått förtroligt.
Wiska smått så här: jag håller dig av hjärtat kär
Ack min lille, vi ska leva kille.
Utan kärlek livet icke värt att leva är

2.

Nålberg, skräddarsjälen, modig ned i hälen,
Utfört månget stor mandat, offer blev för attentat;
Maja Lenas Brita, när det kom till krita;
Tyckter ej i tjäderleksaffärer vara lat
Nålberg sa hon uti kärleksfuller ton
Jösses va jag älskar dej du lille skräddarsjäl!
Will du ha mej? Annars jäkla ta' mej.

Sörjer jag för din skull mej en vacker dag ihjäl.

3.

Tjurdahl, veterinären satte sig på tvären
Då den stiliga Anett sporde ledigt fint och lätt
Hör nu min begäran! Får jag ha den äran
Dela med dej detta livets goda rätt och slätt?
Veterinären satte sig på tvären
Sö' så här: Det va'väl också själva f-n till tös
De'va tusan, kan jag inte tjura'n
Sa Anett, den karlen måtte va en riktig fjös.

4

Sprättberg, kontoristen, som var karl till vristen
Hedrades med ett anbud: Hilda ville bli hans brud
Men han sig betacka: Jäkelen annacka!
Nej ännu jag vill ej garvad ha min fina hud
Hilda, modig, tapper och fullblodig
Sä' så här: Kan du få nå nån, din jocks, som bättre är?
Nu förrästen gå vi strax till prästen
Så ha vi med samma undanstökat allt besvär.

5.

Prestens son, studenten, hade uti vänten
Graden som han skulle ta' om det ville blott gå bra
Han blev ömt tillfrågad, om han var hågad
Gifta sig med klockarens Charlott en vacker da':
Men han svara: söta lilla rara,
Söta lilla rara vän, jag har det ju så smått
Lilla jänta, vill du tåligt vänta,
Wänta tio år ännu gudomliga Charlott?

6.

E. von Pank, löjtnanten, han blev stött i kanten
För det bagarens mari framkom med sitt füri
Jag vill inte ha dej, du kan inte ta mej,
Då det inte finns tillstymmelse till sympati.
För hon fria, bagarens Maria,
Blev hon aldrig gift och är en gammal nucka nu,
Men löjtnanten, som blev stött i kanten,
Fria till en annan och tog henne till sin fru.

A. S. Nilsson Sluet. (Eftertryck förbjudes.)

Emitslöw den 6 januari 1918.

N:o 107 På Baltiskan.

Wärs n:o 1.

På Baltiskan jag gärs så glad
Med dej min vän i Malmö stad
Hår kommer folk från öst och väst
Till Baltisk sommarfest.

2.

Härliga, kärliga Malmö – mö
Uppå din väg vill jag rosor strö
Lilla Pernilla du tjusas mej
Du, vad jag älskar dej.

3.

Mitt hjärtas vin här är det lif
Och många glada tidsfördrif
Och hallar spegla sej i sjö
Så skönt uti Malmö.

4

Härliga, kärliga Malmö – mö!
Uppå din väg vill jag rosor strö
Lilla Pernilla du tjusar mej
Du, vad jag älskar dej.

5.

Här spikas inglisch, snakkas dansk,
Här språkas tysk parleras frank
Men blott din ljuva skaunska röst
Kan ge mitt hjärta tröst.

6

Härliga, kärliga Malmö – mö!
Uppå din väg vill jag rosor strö
Lilla Pernilla du tjusar mej
Du, vad jag älskar dej.

7

På Baltiskan går allt galant
Där får jag se så mycket grant
Men grannast är att se ändå
I dina ögon blå.

8

Härliga, kärliga Malmö – mö
Uppå din väg vill jag rosor strö.

Lilla Pernilla du tjusar mej
Ou, vad jag älskar dej.
Emitslöw 7.1.1918 Slut. A. S. Nilsson ~~A. S. Nilsson~~

N:o 108. Alpens ros. N:o 108.

Wärs n:o 1.

Uppå alpens högt belägna spira
Dit som ej någon mänsklig fot kan gå
Där syns alprosen sina stänglar vira
Inuti bergens högst belägna vå.

2.

Uti dalen växte upp en blomma,
Ja lika skön som alpens fagra ros
Så många friare till hemae komma
Och alla ville ega alpens ros.

3.

Den blomman var en ung behaglig tärna
En dotter till den rike Conrad Mor,
Men hon följde ingen lycklig stjärna
För högmod uti hennes hjärta bor

4.

Ack i blommor, suckade hon ofta
Den som finge äga er en stund
Och få känna huru skönt i dofta
Och trycka blott en kyss på ede mun.

5

Så hon tänkte då en yngling sade:
Hör du Elin, vill du bli min brud
Allt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i alpens blomsterskrud..

6.

Nej, hon sade, ingens brud jag bliver
Förrän som han mig ett löfte ger
Och det är han mig en alpros giver
En enda blott jag fordrar icke mer.

7.

Säg, Kuno har du mod att detta göra
Så vill jag för evigt bli din brud.
Må Herrens hand dig uppå berget föra
Farväl! o Kuno, med dig vare Gud.

8

Och Kuno klättrar upp på bergets klippa
Tills han kom dit där blomman slagit rot
Hans enda handtag var en blomsterknippa
Och på en tuva stödde han sin fot.

9.

Elin se här har du dina blommor
Men vad är det? en alpros vit som snö
Elin vänta, se nu snart jag kommer
Min Gud jag faller, låt mig icke dö.

10.

Så han ropte då han störtas neder
Ifrån bergets högt belägna topp
Uti dalen ligger blott hans kläder
Och hans ryslig sönderslagna kropp.

11.

Nu Elin genast bort till platsen ilar
Där fick hon se den döde, då hon skrek
O, store Gud, han nu i döden vilar
Till jorden då hon faller ned så blek

12.

Till platsen Elins fader stegen ställde
Då döden nu förenat båda två
Och hela byn med honom tårar fällde
Till bruedpar döden gjorde dem ändå.

13.

Nu ej pennan här må längre sita
Uppå kvinnors trots och övermod
Alpens rosor äro ej mer vita
De äro färgade av Kunos blod.

Emitslöw 8.1. 1918. Slut. ~~A.Nilsson~~ A.Nilsson.

N:r 109 Wa' de' går långsamt fram.

Wärs n:o 1.

Från England till Skottland där seglade en brigg
Och rutten var dess reling och sönder var dess rigg
Och kors i Herrans namn! Wad det går långsamt fram
Wi hurra' för den resan då vi kom till Köpenhamn.

2.

Kompassen ombord den ha vi aldrig haft

Wi segla' efter böljorna och skepparns gamla hatt.

3.

Lanternan ombord den har då aldrig setts
Förutom den som satt på kaptenens näsespets.

4.

Wi hade inget segel vi hissade en särk
Och folket hade aldrig sett ett sådant underverk.

5.

Wi hade ingen styrehytt det var ett brädeskjul
Och ratten den var gjord utav ett spinnerockahjul
Och kors i Herrans namn. Wad det går långsamt fram
Wi hurra för den resan när vi nå till Kjøbenhavn.

Emitslöw 8. 1. 1918. Slut. ~~A.Mitsson~~ ~~A.Mitsson~~

N:o 110 Det skall gå långsamt...

Wärs n:o 1.

När luffarn vandrar ut på promenad i morgonstund
I skog och mark, på fält och ängar och i grönan lund
Så går han sakta; stannar, ser på människorna ett slag
Och ropar i ett tag: de gno sin arbetsdag.
De skulle alla tvärtom sjunga såsom jag:

Refräng.

"Det skall gå långsamt, men säkert med lugna, jämna tag
Icke för hastigt, man tar det väl så nätt
Man får väl andas så sakta med långa andedrag
Och vila sig en liten stund; sen går man ju så lätt.

2.

Springpojkar må väl och tillhöra lata människors grupp
Ty de om morgnarna i tid ej vilja stiga upp
De skola uppå gatan uti varje fönster se
Om mössan blir på sne i slagsmål sig bege
Och medan slagen vimla kring dem sjunga de.:

Refräng.

Det skall gå långsamt, men säkert, med lugna, jämna slag.
Icke för hastigt, vi tar det väl så nätt
Man får väl andas så sakta med långa andedrag
Och vila sig en liten stund; sen går det ju så lätt.

3.

Och annat folk, som inte vet vad brådska säga vill
Är sådana som sälja vad ett hökeri hör till.

De sitta för det mesta uppå någon bra ölhall
Vid bärflaskkorkens knall de glömma bort sitt kall
Och gnola omedvetet på sin älsklingstrall:

Refräng:

Det skall gå långsamt men säkert med lugna jämna tag
Icke för hastigt, man tar det väl så nätt
Man får väl andas så sakta, med långa andedrag
Och vila sig en liten stund; sen säljer man så lätt.

Emmaboda 8. januari 1918. Slut. Albert Sigfrid Nilsson.

N:r III Albertina. N:o III.

Wärs n:o 1.

Där byggas ett skepp uti Norden
Albertina skall vara skeppets namn Pumpa låns.
Albertina ingen fara, Albertina låt så vara
Albertina ja så är skeppets namn Pumpa låns.

2.

Ja, mitt skepp det är allaredan färdigt
Det är färdigt att sättas uti hamn Pumpa låns.
Det är färdigt ingen fara etc.

3.

Ja, mitt skepp det är allaredan lastat
Det är lastat med Bajerskt öl och vin Pumpa låns.
Det är lastat ingen fara etc.

4.

Ja, mitt skepp det är allaredan seglat
Det har seglat till Australien Pumpa låns.
Det har seglat ingen fara etc.

5.

Ja, min grav den är allaredan gravad
Den är gravad i böljorna de blå Pumpa låns.
Den är gravad ingen fara etc.

6.

Ja, min gravsten är allaredan huggen
Den är huggen i klippor och i skär Pumpa låns.
Den är huggen ingen fara etc.

7.

Och min gravskrift är allaredan skriven
Den är skriven på romerska, latin Pumpa låns.
Den är skriven ingen fara etc.

8

Om min fästmö sitter hemma och gråter
Om hon gråter jag vet ej varför Pumpa läns.
Om hon gråter ingen fara om hon gråter låt så vara
Om hon gråter jag vet ej varför Pumpa läns.

A Nilsson. Slut. 8.1.1918. A Nilsson

N:o 112 Att vara kär.

1. Wärs 1.

Att vara kär det är en himla plåga
Det har jag nog utav erfarenhet
För jag har tänt i töser mången låga
Och som har blossat värs' än en raket;
Men Lottas hjärta låga för alla granna påga;
Men hennes hjärtas fästning jag intog
Och omkring hennes midja armen slog.

2.

Wi dansade hos Ola Pärs i hagen
Och hade roligt utav lust och fröjd;
En tös jag såg, en blick, jag blev betagen
En mun, en kyss var lågans högsta höjd;
Men Lotta ville hämnas och sa: du borde skämmas
Den kyss du tog du skall tillbaka ge
Ty annars slocknar lågan, ett, tu, tre.

3.

Att vara kär det är en jäkla plåga
Det kännes ni väl lika bra som jag
Och tungt det kännes mången gång i håga
Fast det ibland kan och ha sitt behag.
Jag båda vill hava Och följa dem till grava.
Mitt hjärta sprack, jag gav dem hälften var
Och nu jag har ju icke något kvar.

4.

Nu är jag gift med lilla kära Lotten
Och har en ko och så en liten gris
En glytt hon fick men skall man gå till botten
Ett halva år den kom för fort precis
Ja jäklar i den lågan Som kunde släcka plågan
Nu sjunger jag vid vaggan friska tag:
Du får kanske en bror en vacker dag.

Slut

N:o 113 Brusande vågor N:o 113.

Wärs n:o 1 Mel: Wart skall jag resa.

Stormen hörs vina, vågorna brusa
Snövita skummet vräkes mot land
Måsarna skrika, granarna susa
Runt omkring hyddan tätt invid strand
/: Men invid hyddans dörr står Anna liksom förr
Löker med blicken brusande våg. :/

2.

Med tår i ögat sorgset hon klagar
Ungdomens hopp ifrån mig har flytt
Räknade bliva snart mina dagar
Glädjen för mig i sorg sig förbytt
/: Har då på villande hav bäddats min älskandes grav
Frågar hon sorgset brusande våg. :/

3.

Arvid, säg, kommer aldrig du åter?
Har du en mö i främmande land?
Jag vill ej tro det fastän jag gråter
Att du har slitit kärlekens band.
/: Skynda, o skynda, o kom och till din flicka vänd om
Bär till mig vännen brusande våg. :/

4.

Så hennes klagan förs med vinden
Men vad är det en villa kanske?
Rodnaden stiger hastigt på kinden
Snövita segel tror hon sig se
/: Är det min käraste vän som vänder åter igen
Stilla mitt hjärta brusande våg. :/

5.

Timmarna skrida, skeppet är nära
Skummet kringyrar darrande bog.
Hur skall jag lyckan nu kunna bära
På en gång klagade hon och log
/: Arvid jag åter får se han skall mig trösta och ge
Ge åt mitt hjärta själslugn och frid. :/

6.

Stolt som en svan på gungande vågen
Skeppet sig närmar allt mer och mer

Susande vinden leker i tågen
Redan på däcket Arvid hon ser
/: Sorgen nu flyktat bort och jag skall inom kort
Vila vid Arvids trofasta barm :/

7.

Hjärtligt han sluter henne i famnen
Trycker på mun en glödande kyss
Nu har han lyckligt hunnit i kamnen
Brusande vågen plöjde han nyss.
/: Anna, nu vill jag i ro här med dig bygga och bo
Avsked jag tar av brusande våg :/

8.

Åren de fly, i stugan vid stranden
Anna så lycklig känner sig där
Fastare knytas heliga banden
Utav en gosse älsklig och kär
/: Ej till den brusande våg låg nu mer Arvids håg
Blott hos sin älskling lyckan han såg :/

Emitslöw 9.1. 1918 Slut. ~~A.S.~~ Nilsson.

N:o 114 Kicki N:o 114.

Långt ner i söder där solen glöder
Där fanns en liten niggertös
Som var så smäcker och myck och läcker
Och svart och knollrig och graciös
Warenda nigger om kärlek tigger
När lilla Kicki visar sej
Hon går den sköna bland palmer gröna
Och vara stolt och säga nej
Warje natt vid Kickis tält man hör
Hur en sång vid banjo sjöngs i kör:
Kicki, oh, vad jag älska dej
Oh, komma rara, bara you till svarta mej
För dej jag sjunga min sång till dess
You bli min lilla Kicki, Kicki, Kick, oh yes.

2.

Men Kicki ger sej och kärar ner sej
I Svarta Jimbo verey vell
Och skön som rosen med ring i nosen
Hon honom möter varje kväll.

Och i oasen dom mår så bra sen
Och månen viger dom så snällt
Och niggerflamman hon flyttar samman
Med starka Jimbo i hans tält
Winden susar uti palmers blad
Som ett eko från en serenad:
Kicki, oh, vad jag älska dej
Oh, komma sara, bara you till svarta mej
För dej jag sjunga min sång till dess
You bli min lilla Kicki, Kicki, Kick oh yes.

3.

Men Jimbos hjärta blev fyllt av smärta
Ty ingen trohet kan bestå
Han klädde Kicki så hon blev pricki;
Men hon va likadan ändå
Snart banden slet hon och plötsligt smet hon
Nu stackars Jimbo sorgsen går
Och så hon ställt'et att uti tältet
Finns tvenne små med knollrigt hår
Ingen vet, vart Kicki hon försvann
Men för henne sjunger nog nån ann:
Kicki, oh vad jag älska dej
Oh, komma sara, bara you till svarta mej
För dej jag sjunga min sång till dess
You bli min lilla Kicki, Kicki, Kick, oh yes.

Emitslöw 9. 1. 1918. Slut Albert Sigfrid Nilsson

N:o 115 Inför den fjärde krigsjulen.

Wärs n:o 1

Det tjuter en hund bak berg av sten
I en skövlad flandrisk by;
En bayersk soldat med trötta ben
Rör upp en skyttegravs dy.

2

Det kvider en sårad bersaljär
På en bädd av evig snö
Och vinden täljer för Nordsjöns skär
Om sjömän redo att dö.

3

En blek fransyska ned sorgsen min

Betraktar ett nött porträtt;
Det gråter i hjärtat av Berlin
Ett barn som aldrig blir mätt.

4.

En gumma klagar i ihkallt sum
Sin nöd vid en gränd i Rom
En finländsk bonde berkådar stum
En binge, sen länge tom.

5.

All jorden blivit så mörk och grå
Som aldrig någonsin förr
Och ingen skönjes att juli ses stå
Med håvor vid varje dörr.

6.

Till helgkost bjuds oss blott ~~ekad~~ svält
Till festdräkt blott nya band
Ho templens klockor man vapnen smält
Och kraftlös är ringarns hand.

7.

Man ej som fordom kan gåvor ge
Sen kriget rövat allt;
Var mun förgätit att glättigt le
Sen hjärtat har blivit kallt.

8.

Det ås som en skymning, grå och stum
Med skuggor fyllt all vår jord,
Och fumnes icke förr julen rum
Med tvistande människors bord.

9.

Men plötsligt viner en väldig storm
Som sopar all rymden ren;
Det skymtar bland moln av tållösm form
En stjärna med fagert sken.

10.

Den fordom, hälsad av änglars sång
Sitt ljus över jorden spred
Och folken ana, att än en gång
Den bådas en signad fred.

(Forts. å nästa sida)

11

War dödsblek kind får rosor på nytt
Och hopp tänds i varje bröst
Geväret sänks utav säker skytt
Och tyst blir kanonens röst.

12.

En jul gått in, mera skön än den
Som sudlats av våld och blod
Ett budskap från hävdens Betlehem
Ånyo gjort gjorden god.

Emitslöw 11.1.1918. ~~A.Nilsson~~ Slut. Ur. Blå Bandet av. Nils Lykke.

N:o 116. Julens ängel.

Wärs n:o 1.

En ängel svävar på lätta skyar
Till jord, som drömmar i vinternatt
Han väcker städer och väcker byar
Och liv som flämtat med låga matt
Han stärker åter, och pulsar glöda.
Och bleka kinder bli åter röda,
Och själ som slitits av storm och strid,
Förnimmer rösten: "jag bjuder frid".

2.

Han sträcker glänsande vita vingar
Ut över templet i dalens famn
Och vigda malmen från tornet klingar
Och ljusen tändas, och julens psalm.
Av klara röster uppstämmas åter.
Och fadersfamnen sig vitt upplåter
Och ängeln hälsar som förr i tid:
"I namnet Jesus jag bjuder frid."

3.

Osynlig står han vid gran som glimmar
Av ljus och grannlåt och ser den ring
Av barn som bidade kvällens timmar
Då vackra gåvorna bärar kring
Han ser dem alla av glädje yra
Och vet för himlen de äro dyra
Och själv han strålar så glad därvid
Och fläktar över dem himlens frid.

4.

En ensam låga ur fönstret lyser
I enkla tjället vid skogens bryn
Den glömda gamla darinne myser
Så mild vid tanken på huru skyn
En gång sig delat och ned till jorden
Kom änglaskaran med frälsningsorden
Och själv hon hör nu en ängel blid:
"Snart kommer Jesus med evig frid."

5.

Så julens ängel har bud till alla
En gång skall budet till alla nå
Till dem som famla och dem som falla
Och dem som vilse i världen gå
Till dem som öppnat sin andes öra
För Gud, och vilja blott mera höra
Om den, som säger: "En liten tid
Och I fån se mig, då är det frid."

A.S. Nilsson 1/1 1918. Slut. Ur Blå Bandet av Ludvig.

N:o 117. Julgranen.

Wärs n:o 1

Ifrån sitt rum hos älsklig syskonskara,
Där mjuka drivor täcka markens stenar
Och bländvitt stänk av snö på barr och grenar
Har henne klätt i mulna dar och klara.

2.

Hon föres för att hemmets prydnad vara
I signad juletid, som alla enar
Som ingen del utav sin fröjd förmenar
Och som från sorger en och var vill spara.

3.

När kärleksfulla händer granen givit
En guld och silverrömmad dräkt att bära
Och annat vackert att dess krona smycka
Och hennes ljus i kvällen tända blivit
Och sjungna blivit julesånger kära
Då fylles varje bröst av frid och lyck

Ur. Blå Bandet. Slut. Av. H. G.

Emitslöw 11 januari 1918. Albert Sigfrid Nilsso

N:o 118. Harpan.

Wårs n:o 1.

I ensliga stugan en mullen skäll
Steg Gunnar mid bark ifrån skogen
Till bröd skall det bakas på ugnens häll
Men icke ett mjölkdoft fanns i hans fjäll
Och icke ett ax uppå logen; nej icke ett ax uppå logen

2.

Då kommo emot honom barnen två
Med bleknade kinders de arma
"Giv åt oss bröd fader! - Vi hungra så
"Ack låt oss allenast en smula få"
" Jag har intet: Gud sig förbarma.

3.

"När moder bars bort på den svarta bår
Och nu under mullen dess kista
Blev gömd uppå vallen, dås kyrkan står
En kaka du gav - den var vått av din tår
Såg, fader, o var det den sista.

4.

Ack barn jag har ingen att ge er i dag
Men Gud skall i morgon väl sända
Den hjälp vi förbida av hans behag
O, varen blott stilla och nöjda som jag
I morgon dås bakas kanhända.

5.

Då tog han från rostiga väggen ner
Sin harpa - vad makt i dess stämma!
De hungrande små icke klaga mer
På infallna kinderna glädjen ler
Och klangen kan plågorna hämma

6.

Med ansiktet bortvänt att dölja en tår
Att icke sin ängslan förråda
Nu fadern en muntrande polska slår
Och barnen de dansa, och kvällen förgår
Tills trötta de somnade båda.

7.

Vid bädden av strå, dår de slumrade än.

Då bad han: "O Gud, ifrån nöden
Befria dem du alla lidandes vän!"
Det skedde; de vaknade aldrig igen:
Befriaren kom – det var döden.
Hr. Wälgörenhetsfästens i Arkelstorp festblad
Söndagen den 22 juli 1917. Emitslöv 11.1. 1918 ~~A.S.Nilsson~~

N:r 119 Kälkbacken. N:r 119.

Wärs n:o 1.

Wilken barnafröjd uti backens höjd
Däs som snön ligger trampad och gniden och hal
Fastän kylig vind nyper i liten kind
Ingen rädes för nordan sval
Se, hur kälkarna glida i muntert lopp
Och det gälles se opp när det ropas "stopp":
Men ibland kör man hop
Och i backen ett rop
Och en sprattlande barnakropp.

2.

Också lille bror som går hemma hos mor
Måste ut för att pröva med vintern en dust
Han är hurtig och glad när han ilas åstad
Han har sprittande kälkbackslust.
Se, hur friskhetens glöder i purprade hyn
Och hans mål det är backens vid skogens bryn
Däs de samlas må alla gossar små,
Alla gossar och flickor från byn.

Hr. Såningsmannen. Slut. av Walter Witorg.

N:r 120 Senhöststrofer. N:r 120.

wärs 1. I wärs 1.

Nu i den gråa hösten
Med regn, som duggar, storm, som slår
Och ödslighet och ensligtet
Blis denna marken vår
Blis denna rymden, krumpen hop
Och fannande kall och låg
En obygd blott och en ödemark
Rymden för vår håg

2

Wår håg att övervinna

Att stå som segrare, fast den grå
Tomma dagens timmar
Fattiga gå och gå
Wår håg att möta hold med eld
Att tända i skymning sen
En levande låga, en värmande brand
Ett milt och klarögt sken.

II

De gråa timmarnas damm har lagt sig
På allt, som ännu vill växa vårligt
Och dagens röster, de små och fala
Ha dövat drömmen om allt det höga
Nu ler den sluge, nu bindes världen
I kalla klokskapens snara fast
Giv rum, - släpp ut mig ur köpenskapen
Jag vill gå ensam och eftertänka
Nu, - stjärnor, - tindren, nu - minnen - lysen -

III

Ut av dag, som mödor tyngt
Ett vingat jubel steg
Sökte sig mot kall grå rymd
Som teg och teg
Tumlade tillbaka, svagt, med vingen bräckt
Wårda denna ton till liv, nya morgonväkt.

Efter Såningsmannen. Slut. ur Polstjärnan av Carl Hedburg.

N:o 121 Wintersömn.

Wärs n:o 1.

Parken vilar i vinterns djupa, tysta, sövande ro
Wita stjärnor från himlens kupa lysa kring öde mo
Medan ändlöst - ett vitt i vitt -
Landet sträcker sig stort och fritt.

2.

Stumt i stumhetens vinterdvala sova byarnas hus
Wilna vindar blott sakta tala ännu med dämpat sus
Brustna björkarna böja knä
Tyst mot höjdernas lugna lä.

3.

Som på spelande, spröda strängar nynnas levandets låt
Blommor, gömda i vita sängar byar vid enslig stråt

Wänta vaknande vårens ström
Tysta, somnade - dröm vid dröm.
Ur Såningsmannen, 12/1 1918. Slut. ~~A Nilsson~~ av Gustaw Åström

N:o 122 Sorg.

Wärs n:o 1.

Har du sett förtvivlans andar härja i en moders hjärta
Har du sett en far, som strandar i försök att giva tröst
Hur han kämpar i sin smärta hur det skälver i hans bröst

2.

Har du märkt hur sorgen dämpar ljuset i ens glada levnad
När man vet, att någon kämpar för sitt liv på stormigt hav
Huru hemmets varma trevnad blir en saknadens och minnets grav.

3.

Har du hört en makas suckan när från sjön ett sorgbud länder
Har du märkt den stora luckan där förr makens fristad var
Har du sett en son, vars händer fåfängt sträckas efter far.

4.

Har du sett, då mor han frågar: Kommer pappa hem till julen
Och hon vet ej om hon vågar säga, att han finns ej mer
Hur han sitter gammalveilen undrande på vad som sker.

5.

Har du känt vad hat vill säga hat mot krigets aktivister
När de ta vad bäst vi äga vad vi älska mest av allt
Har du känt det liksom brister i vårt bröst, och allt blir kallt.

6.

Har du märkt hur grymt de döda handelsflottans proletärer
Neutrala sjömän blöda. Deras blod dock hämnas skall
I revoltens röda sfärer skriven står all ofreds fall.
Av Hugo Wiktuna då tyskarne sänkte den svenska
ångaren "Nike." Slut. Ur Såningsmannen.

N:r 123 Tänk på de hungrande små.

Wärs n:o 1.

Tänk på de hungrande små, som lida
Som huttra av köld i decemberkväll
Tänk på de arma i världen vida
Som gråta och klaga i torvtigt kåll.

2

Ack varför skola väl dessa känna
Så bittert, vad livet och nöden är?

Ack varför skola väl tåras bränna
På barnakinden, så ren och skär

3.

Då mången annan i lyxens glitter
Sig själv förnöjer på många sätt
Där man vid dignande borden sitter
Och blir kanhända långt mer än mätt.

4.

Den frågan kan du väl ej besvara
Men du kan gå till de arma små
Och dem till hjälp och till glädje vara
Och deras smärta och sorg förstå.

5.

Nog kan du väl någon börda lätta
Och sprida ljus i ett dystert tjäll
Ja, någon hungrande liten mätta
Som huttrar, klagar i vinterkväll.

Ur. Blå Bandet Slut ~~A. Nilsson~~ ev Märta Forsberg,

N:o 124. Likt glidande moln och drömmar...

Wärs n:o 1. (Impromptu vid årsskiftet.)

Likt glidande moln och drömmar
Gå åren sin stilla gång
Och ur deras inre strömmar
Livets sällsamma sång.

2.

Det är en sång om oss alla
Som kämpa i sol och natt
Och sörja, lida och falla
Och stundom jubla glatt.

3

Det är en sång om öden
Som taga sig sällsam form
Om livets kamp mot döden
I dåsigt lugn och storm.

4.

Men alltid, alltid sången
Som hän i rymden dör
Handlar om något bättre
Som väntar frammanför.

5.

Om tider som en gång randas.
Då lidandet ände får
Och jubel allt skall andas
I ung och solig vår.

6.

Då rätten har ryckt sin spira
Ur maktens hårda hand
Och kärlekens blom skall sira
Jordens alla land.

7.

Likt glidande moln och drömmas
Gå åren sin stilla gång
Men starkare, starkare strömmar
Den tonen i deras sång.

Ur. Blå Bandet. ~~Afrikas~~ Slut. Emitelöw 12.1.1918. E. S. Lundh.

N:o 125 Nyår. N:o 125.

Wärs n:o 1

Ett år har flytt. I sorg och fröjd förnummet
Det skyndat oss, ack, allt för snart förbi
Den tid som mätes i det stora rummet
Med år av liv är lik en melodi
Wars klang knappt når våst öras snäcka
Förrn den förklingat i ett fjärran sus
Wårt liv är kort men våra drömmar sträcka
Sin famn mot evighetens stjärneljus....

2.

En klocka slår och årets gräns beträdes
En ljusning glimmar och en natt har flytt
Med fröjd och löften hälsas allestädes
Det år, vars första morgontimma grytt
Hör klang av klockor genom ljusa skyar
Hör tramp av fötter! Livets orobrus
I ystert svall sin böljegång förnyas
Och viljan växes, sinnet fylls av ljus....

3.

Så möta vi med festligt glada sinnen
War nyårsdag. Se allt är nytt och ungt
Och glömda äro årens bittra minnen.

Ty nuet blir den Archimedespunkt
Från vilken vi vårt liv, vår ~~vår~~ gärning lyfta
I en förklaring strålande och djärv
Att vara är att emot stjärnor syfta.
Men ödmjukt fylla dagens ringa värv....

Ur. Blå Bandet. 16.1.1918. Slut. ~~Alvilsson~~ av. ~~Gustav Åström~~

N:o 126 Fred N:o 126.

Wärs n:o 1

I mattande strider nationer förblöda.
En mänsklighet, och tårarne flöda
Från ögonen röda
Av nätternas vaka och dagarnes gråt
Från skyttarnes gravar gevärselden sopar
I högar och travar de stupande hopar
Där kriget far fram på sin mördarestråt.

2.

Armierna brottas, där drabbningen brinner
Och gravarne skottas, och blodet förrinner;-
Wad är det man vinner,
Med detta förödande glödande hat?
Jo, krigsinvalides som klaga på ödet
Och dyrare tider och minskning på brödet
Men korpar bli feta och masken får mat.

3.

När stundom jag ser, huru lidelsen lågar
Hur måttet av brottet och hatet man rågar
Med fara jag frågar:
Är detta de kristna, som här jag kan se?
Är detta desamme, som altaren pryda
Och tala om plikten att likna och lyda
En lidande tålig och mild Nazaré?

4.

Är detta de kristna, som kyrkorna fylla
Och templen om julen med ljussen förgylla
Och hedra och hylla
Det heliga barnet i Betlehems bygd
Det barn som sin famn emot alla ju breder
Och säger välsignande: "Frid vare eder!"
Och lär oss att öva förlåtelsens dygd

5.

I människor sänken de vapnen i bären
Förnaglen kanonen och släppen gevären
Om kristna ni ären! –
Sen till att ni äntligt varandra förstån!
I räknen som ära att fiender mörda
Men stort är att bära en fiendes börda
Och vandra i fjäten av Människans son.

Ur Blå Bandet (efter Sv. M.) Slut. Emitslöw 16.1.1918 av. Josef Rosenius.

N:o 127. Slåttergillet.

Wärs n:o 1.

Anders Ersson nämdemansfar
Storbond' i Wik, nu gammal vorden
Och drängen hans, som skötte jorden,
Långgarns Bengt, en kärnfast karl;
Och Pär i Näset, den rike knubben,
Han som skulle bli måg åt gubben
Det skulle en kväll bli slåtteröl
Med Pärs gamla öka, genomrutten:
"Det här", så' Bengt, "går rakt i putten,
Hon rår knappt bära sin egen köl."

Nå mente Pär han var snål försvarligt
Wisst är hon gammal men färdas man varligt
Och vädret blir vackert så stoppar hon;
Tog nå' i pant från Torsnäs bond'
För en halv tunna råg när han tänkte te' flytta
Då var hon skaplig, men kosta på spik
Och tjära och sånt till andras nytta
Det är en sak som inte gör rik ...
För rästen, den som är rädd kan stanna.

Nu var det så, att ökan var
Den enda båten som lämnats kvar
När slåtterfolket med vackra Anna
Nämdmans dotter, for över till ön
För att rusta i ordning allt till gillet

Bengt steg i, skall här göras rön